Poznań, dnia 8 kwietnia 1939 r.

POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 15

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

276

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 16 marca 1939 r.

w sprawie zmiany przepisów miejscowych dla m. Poznania o budowie poszczególnych elementów elewacji budynków i urządzeń związanych z budynkami, wpływających na ich zewnętrzny wygląd.

Na podstawie art. 408 pkt. 6, 7 i 8, art. 410 pkt. 10 oraz art. 415 pkt a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego z dn. 18 listopada 1938 r. Nr KB I. 18b/35/4/38, oparty na uchwale Magistratu w Poznaniu z dn. 10. V. 1938, działającego w myśl art. 7 ustawy z dn. 23. III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294), zarządzam, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1935 r. w sprawie przepisów miejscowych dla m. Poznania o budowie poszczególnych elementów elewacji budynków i urządzeń, związanych z budynkami, wpływających na ich zewnętrzny wygląd, ogłoszonym w Nr 33 Poznańskiego Dziennika Wojewódzkiego pod poz. 514 z r. 1935, wprowadza się następujące zmiany:

1. § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Lica frontowe, dachy, boczne i tylne ściany budynków.

(1) Lica frontowe budynków murowanych należy otynkować lub wykonać z kamienia naturalnego, łamanego lub obrobionego po kamieniarsku z cegły licówki lub innych materiałów, nadających się do licowania. Licowanie cegłą jest dopuszczalne wówczas tylko, gdy licówka jest trwała, regularnie wiązana i użyta do poszczególnych motywów architektonicznych. Stosowanie licówki na całej fasadzie dopuszcza się tylko wtedy, gdy budynek odmiennym swoim wyglądem nie przyczyni się do zeszpecenia ulicy, placu lub w ogóle miejscowości.

(2) Cokoły w budynkach, usytuowanych bezpośrednio przy ulicy, drodze lub placu publicznym, należy licować trwałym materiałem, jak np. kamieniem naturalnym, łamanym lub obrobionym po kamieniarsku albo klinkierem wiązanym regularnie, wreszcie betonem zacieranym na mokro.

(3) Spoiny należy wykonać bez zacierania i plamienia zaprawą lica budynku.

(4) Wznoszenie przy ulicach lub drodze na działkach zabudowanych małych budynków, jak np. kiosków, nie związanych architektonicznie z budynkami frontowymi, jest zabronione."

2. § 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Boczne ściany budynków frontowych, jak również wszelkie powierzchnie ścian, widoczne z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej i w ogóle z wszelkich dróg komunikacji publicznej albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, jak: parki, cmentarze, miejsca spacerów, szlaki turystyczne itp., należy traktować jak lica frontowe i wykonać w sposób ustalony w §§ 1 i 2. Widoczne mury ogniochronne powinny być co najmniej gładko otynkowane, a jeżeli mają pozostać stale widocznymi i nie zasłoniętymi przez sąsiednie budynki, powinny być wykonane w ten sposób, by stanowiły odpowiedni motyw architektoniczny."

3. § 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Gdy dach nowowznoszonego lub przebudowanego budynku jest widoczny z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, władza budowlana może żądać stosowania określonych pochyleń dachu i materiału, dostosowanych do pokrycia i materiałów dachów sąsiednich i do cech krajobrazu.

(2) Dachy o pochyleniu przewyższającym 35⁰ należy kryć dachówką ceglaną, blachą miedzianą, miedziowaną, oksydowaną albo malowaną.

(3) W przypadku odnawiania dachów, krytych dachówką esówką lub dachówką ceglaną lub innego rodzaju, a także blachą miedzianą czy innym materiałem charakterystycznym w znaczeniu dodatnim dla danego budynku, władza budowlana może nakazać stosowanie dotychczasowego sposobu pokrycia.

(4) Zabrania się budowy dachów jednospadkowych, gdy dachy są widoczne z ulic, dróg placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność. Przepis ten nie dotyczy budynków bliźniaczych, w których mur graniczny stanowi kalenicę dachu.

(5) Dachy o nachyleniu większym niż 20⁰ nie mogą być pokrywane papą smołowaną.

(6) Dachy strome o nachyleniu większym niż 45⁰ powinny być zaopatrzone w urządzenia (kratki) do zatrzymywania śniegu i lodu. Urządzenia takie powinny znajdować się również i na dachach o nachyleniu nie przekraczającym 45⁰, gdy ze względu na wielkość i sposób urządzenia dachu oraz na warunki lokalne zachodzi możliwość zsuwania się z dachu śniegu i lodu.

(7) Przy zastosowaniu dachu o konstrukcji drewnianej i o nachyleniu mniejszym niż 30⁰ wysokość ścianki kolankowej (tremplowej) powinna wynosić co najmniej 60 cm.

(8) Dachy szklane, z wyjątkiem dachów cieplarń ogrodniczych, powinny być wykonane ze szkła grubości co najmniej 6 mm z wkładką drucianą lub zabezpieczonego od spodu siatką drucianą."

4. § 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Zabrania się urządzania okien otwieranych na zewnątrz w budynkach ogniotrwałych, w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy.

(2) Okiennice otwierane na zewnątrz w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej albo do linii ulicy powinny być umieszczone na wysokości co najmniej 2,50 m nad poziomem chodnika, mierząc od jego najwyższego punktu pod okiennicą do jej dolnej krawędzi, a gdy chodnika nie ma — co najmniej 3,60 m nad poziomem jezdni lub terenu pod otwartą okiennicą.

(3) Otwory okienne na piętrach, nie posiadające parapetu lub posiadające parapet o wysokości mniejszej jak np. 0,75 m, licząc od poziomu podłogi, należy zaopatrzyć w urządzenie ochronne, sięgające do powyższej wysokości.

(4) Wymiar okien i ich podział na szyby powinny pozostawać w wzajemnym proporcjonalnym stosunku. Różnorodność w wymiarach skrzydeł okiennych i okien, tudzież różnorodność kolorów i rodzajów oszklenia jest dopuszczalna tylko za zgodą władzy budowlanej. Przepis powyższy nie ma zastosowania do budynków zabytkowych.

(5) Zabrania się urządzania krat zewnętrznych w oknach. Władza według swego uznania może zezwolić na urządzenie takich krat."

5. § 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Balkony należy zaopatrzyć w balustradę o wysokości co najmniej 0,90 m ponad podłogą balkonu.

(2) Odległość balkonu od granicy sąsiadów powinna wynosić co najmniej dwie szerokości występu balkonu przed licem muru. Przy odległościach mniejszych od strony granicy winna być wykonana ścianka oddzielająca, o wysokości co najmniej 2 m, a szerokości równej występowi balkonu.

(3) Balkony w budynkach nieogniotrwałych powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych."

6. § 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Zabrania się urządzania wykuszy przekraczających frontową linię zabudowania lub linię ulicy, jak również tylne i wewnętrzne linie zabudowania.

(2) Zabrania się urządzania wykuszy od podwórza przy zabudowaniu zwartym w razie istnienia lub dopuszczalności wznoszenia oficyn w podwórzu."

7. § 16 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Wysunięcie przed linią regulacyjną lub linią ulicy ryzalitów, kolumn, filarów, stopni, urządzeń ochronnych przy oknach wystawowych itp. części budynku jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie wpłynie ono ujemnie na bezpieczeństwo ruchu ulicznego, — na architekturę budynku i na wygląd otoczenia.

(2) Wysuwanie części budynku, określonych w poprzednim ustępie, przed frontową lub tylną linią zabudowania albo przed licem muru, w domach cofniętych od ulicy lub od jej linii regulacyjnej, jest dopuszczalne, jeśli potrzeba utrzymania jednolitego wyglądu ulicy nie stoi temu na przeszkodzie."

8. § 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Ryzality mogą być wysunięte przed linię regulacyjną lub linię ulicy:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m — o 0,13 m,

b) przy większej szerokości chodnika — o 1/10 część szerokości chodnika i nie więcej niż o 0,55 m.

(2) Przy budynkach wznoszonych nie w linii regulacyjnej ulicy, mogą być wysunięte przed linię zabudowania ryzality do 0,27 m przy całkowitej szerokości ryzalitów, nie przekraczającej 1/3 długości odnośnej elewacji budynku."

9. § 34 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Zabrania się wywieszania szyldów, lamp i innych wywieszek prostopadle do lica budynku. Zakaz powyższy nie dotyczy latarń umieszczanych przez zarząd gminy, bądź przez właścicieli w razie udowodnienia przez nich potrzeby zawieszenia tych latarń.

(2) Latarnie i tablice z oznaczeniem numeru domu, umieszczane na domach, czy ogrodzeniach, powinny być wykonane według typu ustalonego przez Zarząd Miejski.

(3) Neonowe reklamy świetlne, przy ulicach o rozstawie budynków, wynoszącej mniej jak 18 m, umieszczane prostopadle do lica budynku, nie mogą wystawać przed lico budynku więcej jak o 0,60 m, a przy ulicach o większym rozstawie budynków — 1,00 m i powinny być wzniesione co najmniej na wysokość 3,50 m ponad poziom chodnika."

10. § 35 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Zabrania się umieszczania jakichkolwiek szyldów, reklam świetlnych, witryn, napisów i rysunków na balkonach i na ogrodzeniach z siatki lub ze sztachet żelaznych, czy drewnianych, z wyjątkiem bram i furtek oraz na drzewach i krzewach, jako też na słupach latarń, przewodów itp.

(2) Reklamy z napisami, rysunkami, umieszczone na ogrodzeniach z muru lub pełnych z drzewa, powinny czynić zadość przepisom §§ 25 i 27, szafki zaś reklamowe — przepisom §§ 25 i 31. Ponadto władza budowlana może żądać, aby takie reklamy i szafki, umieszczane na jednym lub kilku sąsiednich ogrodzeniach, miały jednolity charakter pod względem konstrukcji, materiału i koloru."

11. § 42 ust. (1) otrzymuje następujące brzmienie:

„W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może zezwolić na ustępstwa od przepisów, zawartych w § 10 ust. (2), §§ 13, 14, 21 ust. (2), § 22 ust. (1), § 26 ust. (1), (4), § 27 ust. (2), §§ 29, 32, 34 i 35."

§ 2.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: (—) Wł. Korsak, Podsekr. Stanu.

277

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 marca 1939 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zewnętrznym wyglądzie budynków i urządzeń związanych z budynkami dla m. Gniezna.

Na podstawie art. 408 pkt. 6, 7, 8, art. 410 pkt. 2, 10 i art. 415 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 roku (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 18 listopada 1938 r. Nr KB. I. 18b. 35/4/38, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Gnieźnie z dnia 29 kwietnia 1938 r., zarządzam, co następuje:

§ 1.

Lica frontowe, dachy, boczne i tylne ściany budynków.

(1) Lica frontowe budynków murowanych należy otynkować lub wykonać z kamienia naturalnego, łamanego lub obrobionego po kamieniarsku z cegły licówki lub innych materiałów, nadających się do licowania. Licowanie cegłą jest dopuszczalne wówczas tylko, gdy licówka jest trwała, regularnie wiązana i użyta do poszczególnych motywów architektonicznych. Stosowanie licówki na całej fasadzie dopuszcza się tylko wtedy, gdy budynek odmiennym swoim wyglądem nie przyczyni się do zeszpecenia ulicy, placu lub w ogóle miejscowości.

(2) Cokoły w budynkach, usytuowanych bezpośrednio przy ulicy, drodze lub placu publicznym, należy licować trwałym materiałem, jak np. kamieniem naturalnym, łamanym lub obrobionym po kamieniarsku albo klinkierem wiązanym regularnie, wreszcie betonem zacieranym na mokro.

(3) Spoiny należy wykonać bez zacierania i plamienia zaprawą lica budynku.

(4) Wznoszenie przy ulicy lub drodze na działkach zabudowanych małych domków, jak np. kiosków, nie związanych architektonicznie z budynkami frontowymi, jest zabronione.

§ 2.

(1) Zabrania się malowania lic frontowych na kolor jaskrawy albo z połyskiem lub wreszcie w sposób rażący lub szpecący otoczenie, bądź zacierający ostrość profili architektonicznych.

(2) Sposób i kolor tynkowania albo licowania ścian, a także malowania lic frontowych, okien, okiennic, drzwi i rynien władza budowlana może określić w każdym poszczególnym przypadku ze względu na potrzebę zharmonizowania tych elementów z otoczeniem.

(3) Ścian, wykonanych z kamienia naturalnego, jak z piaskowca, granitu itp. a także z cegły licówki oraz otynkowanych tzw. szlachetną zaprawą, jak również obłożonych innym materiałem, nadającym się do licowania, malować nie wolno.

(4) Władza budowlana może również zakazać malowania zewnętrznych ścian budynku drewnianego, jeśli pozostawienie jego w stanie surowym uzna za warunek nieodzowny do zharmonizowania wyglądu budynku z otoczeniem.

§ 3.

Boczne ściany budynków frontowych, jak również wszelkie powierzchnie ścian, widoczne z ulic, dróg, placów, z kolei żelaznej i w ogóle z wszelkich dróg komunikacji publicznej albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, jak: parki, cmentarze, miejsca spacerów, szlaki turystyczne itp., należy traktować jak lica frontowe i wykonać w sposób ustalony w §§ 1 i 2. Widoczne mury ogniochronne powinny być co najmniej gładko otynkowane; o ile mają pozostać stale widocznymi i niezasłoniętymi przez sąsiednie budynki, powinny być wykonane tak, by stanowiły odpowiedni motyw architektoniczny.

§ 4.

Części budynku, podpadające pod przepisy §§ 1, 2 i 3, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych paragrafów, w okresie najwyżej dwóch lat od dnia udzielenia pozwolenia na użytkowanie budynku.

§ 5.

(1) Gdy dach nowowznoszonego lub przebudowanego budynku jest widoczny z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, władza budowlana może żądać stosowania określonych pochyleń dachu i materiału, dostosowanych do pokrycia i materiałów dachów sąsiednich i do cech krajobrazu.

(2) Dachy o pochyleniu przewyższającym 35^0 należy kryć dachówką ceglaną, blachą miedziowaną, oksydowaną albo malowaną.

(3) W przypadku odnawiania dachów, krytych dachówką lub dachówką ceglaną innego rodzaju, a także blachą miedzianą czy innym materiałem charakterystycznym w znaczeniu dodatnim dla danego budynku, władza budowlana może nakazać stosowanie dotychczasowego sposobu pokrycia.

(4) Zabrania się budowy dachów jednospadkowych, gdy dachy są widoczne z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność. Przepis ten nie dotyczy budynków bliźniaczych, w których mur graniczny stanowi kalenicę dachu.

(5) Dachy o nachyleniu większym niż 15^0 nie mogą być pokrywane papą smołowaną.

(6) Dachy strome o nachyleniu od 45^0 do 60^0 powinny być zaopatrzone w urządzenia (kratki) do zatrzymywania mogącego zsunąć się z dachu śniegu i lodu.

Urządzenie takie powinno się znajdować również i na dachach nie przekraczających 45^0, gdy ze względu na wielkość i sposób urządzenia dachu oraz na warunki lokalne zachodzi możliwość zsuwania się z dachu śniegu lub lodu.

(7) Przy zastosowaniu dachu konstrukcji drewnianej o nachyleniu niżej 30^0 ścianka kolankowa tremplowa powinna być co najmniej 60 cm wysoka.

(8) Dachy szklane z wyjątkiem dachów cieplarń ogrodniczych powinny być wykonane ze szkła grubości co najmniej 6 mm z wkładką drucianą lub zabezpieczonego od spodu siatką drucianą.

§ 6.

Budynki w dzielnicach lub strefach o zabudowaniu zwartym należy pod względem położenia gzymsów, cokołów i otworów okiennych zharmonizować z sąsiednimi budynkami istniejącymi, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planu zabudowania, jeśli taki istnieje i nie powodują z jakichkolwiek powodów zeszpecenia ulicy, drogi, placu lub w ogóle miejscowości.

§ 7.

(1) Jeśli jakakolwiek projektowana częściowa zmiana zewnętrznego wyglądu budynku odbiega od charakteru architektury całości lub świeżością wykonania może podkreślić zaniedbany stan pozostałej części budynku, albo nie harmonizuje z otoczeniem, wówczas władza budowlana może żądać wykonania pewnych robót w innych zewnętrznych częściach budynku dla zapobieżenia zeszpeceniu, jakie mogłoby nastąpić wskutek wykonania zamierzonych robót.

(2) Przy gruntownym odnawianiu fasady budynku władza budowlana może żądać i nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady lub jej części i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, jeśli tego wymagają względy bezpieczeństwa, ochrona otoczenia przed oszpeceniem lub potrzeba zharmonizowania budynku z otoczeniem.

Bramy, drzwi i okna.

§ 8.

(1) Bramy, drzwi, okna i wszelkie inne otwory w zewnętrznych ścianach budynków powinny być zharmonizowane wzajemnie przez zastosowanie dla poszczególnych rodzajów otworów w miarę możności jednakowych wymiarów, formy i podziału części.

(2) Bramy i drzwi w ścianach, przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy, należy tak urządzać, aby skrzydła przy otwieraniu nie występowały poza lice muru.

(3) Bramy wjazdowe, prowadzące do podwórza i drzwi, prowadzące z ulicy do sieni i klatek schodowych powinny być cofnięte od lica muru, przyległego do linii regulacyjnej, albo do linii ulicy, przynajmniej o 0,60 m od tej linii.

§ 9.

(1) Okna w budynkach ogniotrwałych, w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy, należy urządzać jako otwierane do wewnątrz.

(2) Okiennice, otwierane na zewnątrz w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej, albo do linii ulicy powinny być umieszczone na wysokości co najmniej 2,75 m nad poziomem chodnika, mierząc od jego najwyższego punktu pod okiennicą do jej dolnej krawędzi, a gdy chodnika nie ma — co najmniej 3,60 m nad poziomem jezdni lub tereną pod otwartą okiennicą.

(3) Otwory okienne na piętrach, nie posiadające parapetu lub posiadające parapet o wysokości mniejszej jak 0,75 m, licząc od poziomu podłogi, należy zaopatrzyć w urządzenie ochronne, sięgające do powyższej wysokości.

(4) Okno nie może być dzielone na szyby mniejsze niż 0,25 m^2 a wymiar okien i oszklenia winien mieć jednolity charakter.

(5) Urządzanie w oknach krat zewnętrznych jest zabronione.

(6) Władza według swego uznania może zezwolić na odstępstwa od przepisów ust. (4) i (5).

Balkony i wykusze.

§ 10.

(1) Urządzenie balkonów wiszących od ulicy jest dozwolone wówczas, gdy odległość pomiędzy ścianami przeciwległych budynków wynosi co najmniej 12,00 m, a względy architektoniczne nie stoją temu na przeszkodzie.

(2) Zabrania się urządzania balkonów wiszących na poddaszach.

§ 11.

(1) Balkony wiszące w domach, stawianych w linii regulacyjnej lub w linii ulicy, mogą wystawać przed lice budynku co najwyżej na 1,00 m, w domach zaś cofniętych od tej linii — co najwyżej na 1,30 m.

§ 12.

(1) Balkony należy zaopatrzyć w balustradę o wysokości co najmniej 0,90 m ponad podłogą balkonu.

(2) Odległość balkonu od granicy sąsiadów powinna wynosić co najmniej półtora szerokości występu balkonu przed licem muru; balkony w odległościach mniejszych powinny być oddzielone od granicy ścianką działową o wysokości co najmniej 2 m, a szerokości równej występowi balkonu.

(3) Balkony w budynkach ogniotrwałych powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 13.

Zabrania się urządzania wykuszy przekraczających frontową linię zabudowania lub linię ulicy, jak również tylne i wewnętrzne linie zabudowania.

§ 14.

W budynkach ogniotrwałych wykusze powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 15.

Odległość wykuszy od granic sąsiadów powinna wynosić co najmniej 3 m.

Ryzality, kolumny i inne elementy wysunięte przed licem frontowym budynku.

§ 16.

(1) Wysunięcie przed linią regulacyjną lub linią ulicy ryzalitów, kolumn, filarów, stopni, urządzeń ochronnych przy oknach wystawowych itp. części budynku jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie wpłynie ono ujemnie na bezpieczeństwo ruchu ulicznego, na architekturę budynku i na wygląd otoczenia.

(2) Wysuwanie części budynku, określonych w poprzednim ustępie, przed frontową lub tylną linią zabudowania, albo przed licem muru w domach, cofniętych od ulicy lub od jej linii regulacyjnej, jest dopuszczalne, jeśli potrzeba utrzymania jednolitego wyglądu ulicy nie stoi temu na przeszkodzie.

§ 17.

Ryzality mogą być wysunięte przed linię regulacyjną lub linię ulicy:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m — o 0,13 m,

b) przy większej szerokości chodnika — o $^1/_{10}$ część szerokości chodnika i nie więcej niż o 0,55 m.

§ 18.

Stopnie wejściowe przed linią regulacyjną lub linią ulicy można urządzać tylko przy sze-

rokości chodnika, wynoszącej przynajmniej 3,00 m.

Wysunięcie stopni przed linią regulacyjną lub linią ulicy, nie może przekraczać 0,30 m.

§ 19.

(1) Urządzenia ochronne przy oknach, jak: pręty (antaby) i stałe kraty, wreszcie urządzenia, służące do umieszczania roślin, mogą być wysunięte przed linią regulacyjną lub linią ulicy, co najwyżej:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m — o 0,15 m,

b) przy większej szerokości chodnika — o 0,25 m.

(2) Wzniesienie dolnej krawędzi urządzeń określonych w ust. (1) ma wynosić co najmniej 2,00 m nad poziomem chodnika.

(3) Urządzenia ochronne w postaci żaluzji zwijanych, krat rozsuwanych itp. należy urządzać w taki sposób, aby nie wystawały przed lice muru.

(4) Zabrania się zabezpieczania okien i wystaw w sposób, mogący narazić na niebezpieczeństwo życie i zdrowie ludzkie, w szczególności zabezpieczania za pomocą kolców, zwróconych ostrzem do góry, umieszczonych przy dolnej krawędzi okien, wystaw lub wnęk.

§ 20.

(1) Okapy dachu, gzymsy wieńczące i rynny mogą być wysunięte przed lice muru usytuowanego w linii regulacyjnej ulicy, drogi czy placu komunikacyjnego, albo linii ulicy co najwyżej o 0,50 m. Wysokość okapu albo dolnej krawędzi gzymsu nie może być mniejsza niż 3 m nad poziomem chodnika.

(2) W dzielnicach zwarto zabudowywanych okapy dachu i gzymsy mają być dostosowane do poziomu górnej krawędzi okapów i gzymsów w sąsiednich budynkach istniejących, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planu zabudowania, jeśli taki istnieje.

§ 21.

(1) Części budynków, nie wymienione w §§ 17, 18, 19 i 20, jak: kolumny, filary itp., a także rynny spustowe mogą być urządzane przed linią regulacyjną lub linią ulicy, tylko przy chodniku o szerokości wynoszącej co najmniej 2,50 m i mogą być wysunięte przed wspomniane linie o $^{1}/_{10}$ część szerokości chodnika, nie więcej jednak jak o 0,55 m.

(2) Sklepowych portali, okien wystawowych i drzwi wejściowych do sklepów nie wolno wysuwać przed linię regulacyjną lub linię ulicy.

(3) Rury spustowe i rynny należy tak rozmieszczać i tak wykonywać, aby swoim położeniem i wyglądem nie szpeciły budynku i otoczenia.

Urządzenia poniżej poziomu chodnika i na chodniku.

§ 22.

(1) Świetliki do oświetlania piwnic, wsypy na węgiel itp. urządzenia na poziomie chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy, mogą być wysunięte na chodnik nie dalej jak o 0,50 m. Urządzenia te należy zaopatrzyć w poziomie chodnika w nakrywy, wykonane w sposób, nie narażający na poślizg.

(2) Zabrania się urządzania przed domami, przed linią regulacyjną lub linią ulicy, włazów, wejść do piwnic i nieprzykrytych studzienek okiennych do oświetlania piwnic.

§ 23.

(1) Zabrania się urządzania stopni wejściowych poniżej poziomu chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy.

(2) Odległość pierwszego stopnia schodów, prowadzących na poziom niższy, znajdującego się poniżej chodnika, ma wynosić przynajmniej 0,60 m od linii regulacyjnej, jeśli w linii tej nie ma ogrodzenia.

§ 24.

Zabrania się urządzania odboi (słupów) żelaznych, wycieraczek do obuwia itp. urządzeń przed bramami, wejściami i w ogóle na chodnikach przed licem budynku.

Szyldy, reklamy świetlne itp. urządzenia.

§ 25.

(1) Szyldy i reklamy (tablice firmowe godła, wszelkiego rodzaju znaki kupieckie i przemysłowe, tablice i napisy reklamowe itp.), reklamy świetlne (lampy, latarnie, szyldy transparentowe, reflektory itp.), witryny (szafki wystawowe, gablotki itp.), daszki ochronne nad wejściem do hoteli, teatrów, kinematografów i w ogóle wszelkie przedmioty, wystające przed licem budynku lub ponad budynkiem albo znajdujące się na poziomie terenu lub ponad terenem ulicznym, bądź w przejściach, w pasażach, w podwórzach i w bramach wejściowych, należy wykonywać i umieszczać w sposób, nie zagrażający życiu i zdrowiu ludzkiemu i nie powodujący zniekształcenia lub zeszpecenia budynku i otoczenia swoją formą, wielkością, barwą, rysunkiem.

(2) W dzielnicach mieszkalnych o zabudowie luźnej albo grupowej, miejsce na umieszczenie szyldów, reklam itp. urządzeń, jeśli nie jest określone na elewacji w zatwierdzonym projekcie budynku, każdorazowo wyznaczy władza budowlana.

§ 26.

(1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy umieszczać nad otworami drzwiowymi i okiennymi.

(2) Urządzenia te powinny być dostosowane do architektury budynku. W razie, gdy na licu budynku lub na ogrodzeniu istnieją specjalne miejsca na umieszczanie napisów bądź zawieszanie szyldów, zabrania się umieszczania napisów lub zawieszania szyldów poza tymi miejscami.

(3) Władza budowlana może żądać, aby szyldy i reklamy z napisami i rysunkami były dostosowane pod względem konstrukcji, materiału i koloru do podobnych urządzeń, istniejących już przy danej ulicy, drodze czy placu lub przy pewnych ich odcinkach.

(4) Zabrania się zawieszania szyldów i reklam z napisami i rysunkami obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, okien i okiennic.

§ 27.

(1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy tak umieszczać, by przylegały do muru, nie były nachylone ukośnie do lica budynku, nie przerywały ciągłości pewnych układów lub elementów architektonicznych, jak: filarów, pilastrów, belkowań, gzymsów, wnęk, boniowań, portali itp., wreszcie aby nie zakrywały takich elementów ani też otworów okiennych i drzwiowych.

(2) Zewnętrzna powierzchnia szyldów i reklam we wszystkich swoich częściach może znajdować się co najwyżej w odległości 0,05 m, liter nakładanych — 0,15 m, reklam świetlnych — 0,25 m od powierzchni lica budynku.

§ 28.

(1) Zabrania się wykonywania na płaszczyznach murów, obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, okien i okiennic jakichkolwiek innych napisów poza napisami, określającymi nazwę firmy i rodzaj przedsiębiorstwa, umieszczanymi bezpośrednio na materiale, z którego wykonano określone powyżej części budynku lub trawionymi na szkle.

(2) Zabrania się malowania napisów, obramowań lub rysunków farbą olejną lub inną bezpośrednio na murze, na skrzydłach drzwiowych lub na okiennicach.

§ 29.

Tablice, służące do oznaczania zawodu, należy umieszczać w glifach (wnękach) otworów bramowych lub wejściowych, albo na bramach i na furtkach ogrodzenia. Zabrania się umieszczania tych tablic na frontowych ścianach budynku.

§ 30.

(1) Reklamy świetlne należy umieszczać na wysokości co najmniej 3,00 m, a szkodliwe dla oka (np. czerwone światło neonowe) — na wysokości co najmniej 6,00 m ponad poziomem chodnika.

(2) Reklamy świetlne mają być tak wykonane, aby swym wyglądem nie szpeciły miejscowości ani też budynków, zarówno w dzień jak i w nocy.

(3) Zabrania się urządzania reklam świetlnych przy ulicach zabudowanych domami mieszkalnymi o charakterze willowym.

§ 31.

(1) Sklepowe witryny i szafki reklamowe powinny być dostosowane do architektury budynku, nie mogą mieć podstaw, opartych bezpośrednio na chodniku, nie mogą wystawać przed lice muru więcej jak 0,15 m i mogą być umieszczane tylko przy chodnikach o szerokości, wynoszącej co najmniej 2,00 m.

(2) Przy stosowaniu witryn i szafek reklamowych w pasażach, przejazdach, bramach i tym podobnych miejscach, należy pozostawić przed witrynami wolną przestrzeń o szerokości przynajmniej 2,30 m, a w sieniach przejściowych — 1,5 m.

§ 32.

Na frontowych ścianach piętrowych kondygnacji wolno umieszczać tylko reklamy świetlne i napisy z liter nakładanych. Innych stałych szyldów i napisów na tych częściach ścian urządzać nie wolno.

§ 33.

(1) Zabrania się wywieszania szyldów, lamp i innych wywieszek prostopadle do lica budynku. Zakaz powyższy nie dotyczy latarń umieszczanych przez Zarząd gminy, bądź przez właścicieli w razie udowodnienia przez nich potrzeby zawieszenia tych latarń.

(2) Latarnie i tablice z oznaczeniem numeru domu, umieszczane na domach czy ogrodzeniach, powinny być wykonane według typu, ustalonego przez Zarząd Miejski.

(3) Neonowe reklamy świetlne, przy ulicach o rozstawie budynków, wynoszącej mniej jak 18 m, umieszczane prostopadle do lica budynku, nie mogą wystawać przed lice budynku więcej jak o 0,60 m, a przy ulicach o większym rozstawie budynków — 1,00 m i powinny być wzniesione co najmniej na wysokość 3,50 m ponad poziom chodnika.

§ 34.

(1) Zabrania się umieszczania jakichkolwiek szyldów, reklam świetlnych, witryn, napisów i rysunków na balkonach i na ogrodzeniach z siatki lub ze sztachet żelaznych, czy drewnianych, z wyjątkiem bram i furtek oraz na drzewach i krzewach, jako też na słupach latarń, przewodów itp.

(2) Reklamy z napisami i rysunkami, umieszczone na ogrodzeniach z muru lub pełnych z drzewa, powinny czynić zadość przepisom §§ 25 i 27, szafki zaś reklamowe — przepisom

§§ 25 i 31. Ponadto władza budowlana może żądać, aby takie reklamy i szafki, umieszczane na jednym lub kilku sąsiednich ogrodzeniach, miały jednolity charakter pod względem konstrukcji, materiału i koloru.

§ 35.

Wolno stojące szafki reklamowe, gablotki, reklamy świetlne itp. urządzenia oraz tablice i słupy reklamowe można stawiać tylko w miejscach, wyznaczonych przez władzę budowlaną. Urządzenia te należy wykonać porządnie i w sposób nie szpecący miejscowości i nie zagrażający komunikacji, w szczególności zaś w sposób nie przypominający tablic i słupów orientacyjnych ruchu publicznego.

§ 36.

Przepisy, zawarte w §§ 26—35, nie dotyczą szyldów, napisów, figur reklamowych itp. urządzeń o charakterze prowizorycznym, umieszczonych czasowo na okres nie dłuższy jak 6 tygodni, ani też dekoracyj, transparentów, chorągwi itp. emblematów, wywieszanych z powodu świąt narodowych, obchodów religijnych itp. uroczystości.

Tablice, anteny itp. urządzenia.

§ 37.

(1) Tablice, określające nazwy ulic, znaki wysokościowe itp., powinny być wykonane w sposób nie szpecący budynku, bądź ulicy.

§ 38.

(1) Anteny radiowe itp. urządzenia, umieszczane na dachach frontowych i w ogóle w miejscach widocznych, należy wykonywać w sposób nie szpecący budynku i otoczenia.

(2) Władza budowlana może żądać, aby urządzenia, o których mowa w ustępie poprzednim, były wykonane w sposób, przez nią określony.

Markizy.

§ 39.

(1) Markizy należy umieszczać na wysokości, wynoszącej co najmniej 2,50 m ponad poziomem chodnika.

(2) Markizy w stanie rozwartym mogą sięgać od lica budynku na odległość nie większą od szerokości chodnika, zmniejszonej o 0,80 m.

(3) Władza budowlana moze żądać, aby markizy pod względem konstrukcji, materiału i barwy oraz wysokości zawieszenia i wymiarów odpowiadały określonym przez nią warunkom, w szczególności zaś, aby były zharmonizowane z markizami, istniejącymi przy danej ulicy lub przy pewnym jej odcinku.

Dostosowanie urządzeń istniejących.

§ 40.

(1) Części budynków oraz istniejące urządzenia, związane z budynkami, powinny być dostosowane do wymagań niniejszych przepisów na następujących zasadach:

a) Ściany i powierzchnie murów, nie czyniące zadość przepisom §§ 1 i 2 i nieotynkowane, należy otynkować albo wyłożyć kamieniem naturalnym czy regularnie wiązaną cegłą licówką bądź innym materiałem, nadającym się do licowania w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów. Władza budowlana może zarządzić pomalowanie tych ścian (jeśli będą otynkowane) w określonym przez nią kolorze.

b) Urządzenia, wymienione w § 9, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl niniejszych przepisów w okresie 2-ch lat od dnia wejścia ich w życie.

c) Urządzenia, wymienione w §§ 25—35, 37 do 39 należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych przepisów, w okresie 1 roku od dnia wejścia ich w życie.

d) Przy gruntownym odnawianiu fasady budynku, władza budowlana może zażądać i nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, gdy tego będą wymagały względy architektoniczne lub potrzeba dostosowania budynku do otoczenia.

(2) W granicach okresów, przytoczonych w ust. (1), władze budowlane ustalą terminy dostosowania części budynków i urządzeń istniejących do stanu, wymaganego stosownie do przepisów ust. (1), uwzględniając w każdym przypadku warunki lokalne, a przede wszystkim stan budynków i urządzeń i warunki majątkowe zobowiązanych.

(3) W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może odroczyć termin dostosowania urządzeń, o których mowa wyżej w ust. 1 i 2, do postanowień niniejszych przepisów, bądź zwolnić od obowiązku takiego dostosowania.

Stosowanie ulg.

§ 41.

(1) W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może zezwolić na odstępstwa od przepisów, zawartych w § 8. 9, § 12 ust. (2), § 13, 21 ust. (2), § 22 ust. (1), § 26 ust. (1) i (4) i § 27 ust. (2), 32, 33 i 34.

(2) Przy wznoszeniu budynków, przeznaczonych do użytku publicznego i budynków o charakterze monumentalnym władza, powołana do udzielania pozwoleń, może zezwolić na wysunięcie poszczególnych części budynku, większe

od przewidzianego w §§ 17, 18, 19 ut. (1) oraz w §§ 20 i 21 lub też zezwolić na umieszczenie na chodniku urządzeń, o których mowa w §§ 23 i 24, gdy względy architektoniczne za tym przemawiają, a warunki utrzymania bezpieczeństwa ruchu publicznego nie stoją na przeszkodzie.

Roboty wymagające pozwolenia.

§ 42.

(1) Wykonanie urządzeń wymienionych w §§ 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 39 niniejszych przepisów wymaga uprzedniego uzyskania pozwolenia Zarządu Miejskiego w trybie zatwierdzenia projektu w myśl art. 333 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), znowelizowanego ustawą z 14. VII. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), a wykonywanie urządzeń, wymienionych w § 37 — uzyskania pozwolenia w myśl art. 334 tegoż rozporządzenia.

(2) Umieszczenie tabliczek z numerami domów, latarń, służących do oznaczania ulic i domów, poziomu wodociągów i kanalizacji, oddziałów straży pożarnej, innych urządzeń porządku i bezpieczeństwa publicznego, jak również tablic o rozmiarze nie przekraczającym 15×35 cm, służących do oznaczenia zawodu, nie wymaga pozwolenia.

Przepisy końcowe.

§ 43.

Przepisów niniejszych nie stosuje się do obiektów, uznanych za zabytkowe.

§ 44.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 2 miesiące od dnia ich ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: (—) Wł. Korsak, Podsekr. Stanu.

278

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 marca 1939 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zewnętrznym wyglądzie budynków i urządzeń związanych z budynkami, dla miast nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych oraz dla osiedli nie zaliczonych w poczet miast, na które zostały rozciągnięte przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich na obszarze województwa poznańskiego, z wyjątkiem powiatów: kaliskiego, kolskiego, konińskiego i tureckiego.

Na podstawie art. 408 pkt. 6, 7, 8, art. 410 pkt. 2, 10, art. 415 i 416 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 18 listopada 1938 r. Nr KB. I. 18b. 35/4/38. zarządzam, co następuje:

§ 1.

Lica frontowe, dachy, boczne i tylne ściany budynków.

(1) Lica frontowe budynków murowanych należy otynkować lub wykonać z kamienia naturalnego, łamanego lub obrobionego po kamieniarsku, z cegły licówki lub innych materiałów, nadających się do licowania. Licowanie cegłą jest dopuszczalne wówczas tylko, gdy licówka jest trwała, regularnie wiązana i użyta do poszczególnych motywów architektonicznych. Stosowania licówki na całej fasadzie dopuszcza się tylko wtedy, gdy budynek odmiennym swoim wyglądem nie przyczyni się do zeszpecenia ulicy, placu lub w ogóle miejscowości.

(2) Cokoły w budynkach, usytuowanych bezpośrednio przy ulicy, drodze lub placu publicznym, należy licować trwałym materiałem, jak np. kamieniem naturalnym, łamanym lub obrobionym po kamieniarsku, albo klinkierem wiązanym regularnie, wreszcie betonem, zacieranym na mokro.

(3) Spoiny należy wykonać bez zacierania i plamienia zaprawą lica budynku.

(4) Wznoszenie przy ulicy lub drodze na działkach zabudowanych małych domków, jak np. kiosków, nie związanych architektonicznie z budynkami frontowymi, jest zabronione.

§ 2.

(1) Zabrania się malowania lic frontowych na kolor jaskrawy albo z połyskiem lub wreszcie w sposób rażący lub szpecący otoczenie, bądź zacierający ostrość profili architektonicznych.

(2) Sposób i kolor tynkowania albo licowania ścian, a także malowania lic frontowych, okien, okiennic, drzwi i rynien władza budowlana może określić w każdym poszczególnym przypadku ze względu na potrzebę zharmonizowania tych elementów z otoczeniem.

(3) Ścian, wykonanych z kamienia naturalnego, jak z piaskowca, granitu itp., a także z cegły licówki oraz otynkowanych tzw. szlachetną zaprawą, jak również obłożonych innym materiałem, nadającym się do licowania, malować nie wolno.

(4) Władza budowlana może również zakazać malowania zewnętrznych ścian budynku drewnianego, jeśli pozostawienie jego w stanie surowym uzna za warunek nieodzowny do zharmonizowania wyglądu budynku z otoczeniem.

§ 3.

Boczne ściany budynków frontowych, jak również wszelkie powierzchnie ścian, widoczne z ulic, dróg, placów, z kolei żelaznej i w ogóle

z wszelkich dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, jak: parki, cmentarze, miejsca spacerów, szlaki turystyczne itp., należy traktować jak lica frontowe i wykonać w sposób ustalony w §§ 1 i 2. Widoczne mury ogniochronne powinny być co najmniej gładko otynkowane; o ile mają pozostać stale widocznymi i niezasłoniętymi przez sąsiednie budynki, powinny być wykonywane tak, by stanowiły odpowiedni motyw architektoniczny.

§ 4.

Części budynku, podpadające pod przepisy §§ 1, 2 i 3, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych paragrafów, w okresie najwyżej dwóch lat od dnia udzielenia pozwolenia na użytkowanie budynku.

§ 5.

(1) Gdy dach nowowznoszonego lub przebudowanego budynku jest widoczny z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, władza budowlana może żądać stosowania określonych pochyleń dachu i materiału, dostosowanych do pokrycia i materiałów dachów sąsiednich i do cech krajobrazu.

(2) Dachy o pochyleniu, przewyższającym 35^0, należy kryć dachówką ceglaną, blachą miedzianą, miedziowaną, oksydowaną albo malowaną.

(3) W przypadku odnawiania dachów, krytych dachówką esówką lub dachówką ceglaną innego rodzaju, a także blachą miedzianą czy innym materiałem charakterystycznym w znaczeniu dodatnim dla danego budynku, władza budowlana może nakazać stosowanie dotychczasowego sposobu pokrycia.

(4) Zabrania się budowy dachów jednospadkowych, gdy dachy są widoczne z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność. Przepis ten nie dotyczy budynków bliźniaczych, w których mur graniczny stanowi kalenicę dachu.

(5) Dachy o nachyleniu większym niż 15^0 nie mogą być pokrywane papą smołowaną.

(6) Dachy strome o nachyleniu od 45^0 do 60^0, powinny być zaopatrzone w urządzenia (kratki) do zatrzymywania mogącego zsunąć się z dachu śniegu i lodu.

Urządzenie takie powinno się znajdować również i na dachach nie przekraczających 45^0, gdy ze względu na wielkość i sposób urządzenia dachu oraz na warunki lokalne, zachodzi możliwość zsuwania się z dachu śniegu lub lodu.

(7) Przy zastosowaniu dachu konstrukcji drewnianej o nachyleniu niżej 30^0, ścianka kolankowa (tremplowa) powinna być co najmniej 60 cm wysoka.

(8) Dachy szklane, z wyjątkiem dachów cieplarń ogrodniczych, powinny być wykonane ze szkła grubości co najmniej 6 mm z wkładką drucianą lub zabezpieczonego od spodu siatką drucianą.

§ 6.

(1) Budynki w dzielnicach lub strefach o zabudowaniu zwartym należy pod względem położenia gzymsów, cokołów i otworów okiennych zharmonizować z sąsiednimi budynkami istniejącymi, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planu zabudowania, jeśli taki istnieje i nie powodują z jakichkolwiek powodów zeszpecenia ulicy, drogi, placu lub w ogóle miejscowości.

(2) Wysokość budynków wolnostojących, w dzielnicach nie objętych prawomocnymi planami zabudowania, nie powinna przekraczać 2-ch kondygnacji.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władze mogą zezwolić na przekroczenie wysokości, określonej w ust. (2).

§ 7.

(1) Jeśli jakakolwiek projektowana częściowo zmiana zewnętrznego wyglądu budynku odbiega od charakteru architektury całości lub świeżością wykonania może podkreślić zaniedbany stan pozostałej części budynku, albo nie harmonizuje z otoczeniem, wówczas władza budowlana może żądać wykonania pewnych robót w innych zewnętrznych częściach budynku dla zapobieżenia zeszpeceniu, jakie mogłoby nastąpić wskutek wykonania zamierzonych robót.

(2) Przy gruntownym odnawianiu fasady budynku władza budowlana może żądać i nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady lub jej części i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, jeśli tego wymagają względy bezpieczeństwa, ochrona otoczenia przed oszpeceniem lub potrzeba zharmonizowania budynku z otoczeniem.

Bramy, drzwi i okna.

§ 8.

(1) Bramy, drzwi, okna i wszelkie inne otwory w zewnętrznych ścianach budynków powinny być zharmonizowane wzajemnie przez zastosowanie dla poszczególnych rodzajów otworów w miarę możności jednakowych wymiarów, formy i podziału na części.

(2) Bramy i drzwi w ścianach, przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy, należy tak urządzać, aby skrzydła przy otwieraniu nie występowały poza lice muru.

(3) Bramy wjazdowe, prowadzące do podwórza i drzwi, prowadzące z ulicy do sieni i kla-

tek schodowych, powinny być cofnięte od lica muru, przyległego do linii regulacyjnej, albo do linii ulicy, przynajmniej o 0,90 m od tej linii.

§ 9.

(1) Okna w budynkach ogniotrwałych, w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy, należy urządzać jako otwierane do wewnątrz.

(2) Okiennice otwierane na zewnątrz w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej, albo do linii ulicy powinny być umieszczone na wysokości co najmniej 2,75 m nad poziomem chodnika, mierząc od jego najwyższego punktu pod okiennicą do jej dolnej krawędzi, a gdy chodnika nie ma — co najmniej 3,60 m nad poziomem jezdni lub terenu pod otwartą okiennicą.

(3) Otwory okienne na piętrach, nie posiadające parapetu lub posiadające parapet o wysokości mniejszej jak 0,75 m, licząc od poziomu podłogi, należy zaopatrzyć w urządzenie ochronne, sięgające do powyższej wysokości.

(4) Okno nie może być dzielone na szyby mniejsze niż 0,25 m^2 a wymiar okien i oszklenia powinien mieć jednolity charakter.

(5) Urządzania w oknach krat zewnętrznych jest zabronione.

(6) Władza według swego uznania może zezwolić na odstępstwa od przepisów ust. (4) i (5).

Balkony i wykusze.

§ 10.

(1) Urządzenie balkonów wiszących od ulicy jest dozwolone wówczas, gdy odległość pomiędzy ścianami przeciwległych budynków wynosi co najmniej 12,00 m, a względy architektoniczne nie stoją temu na przeszkodzie.

(2) Zabrania się urządzania balkonów wiszących na poddaszach.

§ 11.

(1) Balkony wiszące w domach, stawianych w linii regulacyjnej lub w linii ulicy, mogą wystawać przed lice budynku co najwyżej na 1,00 m, w domach zaś cofniętych od tej linii — co najwyżej na 1,30 m.

(2) Balkony wiszące w podwórzach mogą wystawać przed lice budynku co najwyżej na 1,30 m.

§ 12.

(1) Balkony należy zaopatrzyć w balustradę o wysokości co najmniej 0,90 m ponad podłogę balkonu.

(2) Odległość balkonu od granicy sąsiadów powinna wynosić co najmniej półtora szerokości występu balkonu przed licem muru. Przy odległościach mniejszych powinna być wykonana ścianka, oddzielająca od strony granicy o wysokości co najmniej 2 m i szerokości równej występowi balkonu.

(3) Balkony w budynkach ogniotrwałych powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 13.

Zabrania się urządzania wykuszy, przekraczających frontową linię zabudowania lub linię ulicy, jak również tylne i wewnętrzne linie zabudowania.

§ 14.

W budynkach ogniotrwałych wykusze powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 15.

Odległość wykuszy od granic sąsiadów powinna wynosić co najmniej 3 m.

Ryzality, kolumny i inne elementy wysunięte przed licem frontowym budynku.

§ 16.

(1) Wysunięcie przed linią regulacyjną lub linią ulicy ryzalitów, kolumn, filarów, stopni, urządzeń ochronnych przy oknach wystawowych itp. części budynku jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie wpłynie ono ujemnie na bezpieczeństwo ruchu ulicznego, — na architekturę budynku i na wygląd otoczenia.

(2) Wysuwanie części budynku, określonych w poprzednim ustępie, przed frontową lub tylną linią zabudowania, albo przed licem muru w domach, cofniętych od ulicy lub od jej linii regulacyjnej, jest dopuszczalne, jeśli potrzeba utrzymania jednolitego wyglądu ulicy nie stoi temu na przeszkodzie.

§ 17.

Ryzality mogą być wysunięte przed linię regulacyjną lub linię ulicy:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m — o 0,13 m;

b) przy większej szerokości chodnika — o $^1/_{10}$ część szerokości chodnika i nie więcej niż o 0,55 m.

§ 18.

Stopnie wejściowe przed linią regulacyjną lub linią ulicy można urządzać tylko przy szerokości chodnika, wynoszącej przynajmniej 3,00 m. Wysunięcie stopni przed linią regulacyjną lub linią ulicy, nie może przekraczać 0,30 m.

§ 19.

(1) Urządzenia ochronne przy oknach, jak: pręty (antaby) i stałe kraty, wreszcie urządzenia, służące do umieszczania roślin, mogą być wysunięte przed linią regulacyjną lub linią ulicy, co najwyżej:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m — o 0,15 m,

b) przy większej szerokości chodnika — o 0,25 m.

(2) Wzniesienie dolnej krawędzi urządzeń określonych w ust. (1) ma wynosić co najmniej 2,0 m nad poziomem chodnika.

(3) Urządzenia ochronne w postaci żaluzji zwijanych, krat rozsuwanych itp. należy urządzać w taki sposób, aby nie wystawały przed lice muru.

(4) Zabrania się zabezpieczania okien i wystaw w sposób, mogący narazić na niebezpieczeństwo życie i zdrowie ludzkie, w szczególności zabezpieczania za pomocą kolców, zwróconych ostrzem do góry, umieszczonych przy dolnej krawędzi okien, wystaw lub wnęk.

§ 20.

(1) Okapy dachu, gzymsy wieńczące i rynny mogą być wysunięte przed lice muru usytuowanego w linii regulacyjnej ulicy, drogi czy placu komunikacyjnego, albo linii ulicy co najwyżej o 0,50 m. Wysokość okapu albo dolnej krawędzi gzymsu nie może być mniejsza niż 3 m nad poziomem chodnika.

(2) W dzielnicach zwarto zabudowanych okapy dachu i gzymsy mają być dostosowane do poziomu górnej krawędzi okapów i gzymsów w sąsiednich budynkach istniejących, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planu zabudowania, jeśli taki istnieje.

§ 21.

(1) Części budynków, nie wymienione w §§ 17, 18, 19 i 20, jak: kolumny, filary itp., a także rynny spustowe mogą być urządzane przed linią regulacyjną lub linią ulicy, tylko przy chodniku o szerokości, wynoszącej co najmniej 2,50 m i mogą być wysunięte przed wspomniane linie o $^1/_{10}$ część szerokości chodnika, nie więcej jednak jak o 0,55 m.

(2) Sklepowych portali, okien wystawowych i drzwi wejściowych do sklepów nie wolno wysuwać przed linię regulacyjną lub linię ulicy.

(3) Rury spustowe i rynny należy tak rozmieszczać i tak wykonywać, aby swoim położeniem i wyglądem nie szpeciły budynku i otoczenia.

Urządzenia poniżej poziomu chodnika i na chodniku.

§ 22.

(1) Swietliki do oświetlania piwnic, wsypy na węgiel itp. urządzenia na poziomie chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy, mogą być wysunięte na chodnik nie dalej jak o 0,50 m. Urządzenie to należy zaopatrzyć w poziomie chodnika w nakrywy, wykonane w sposób nie narażający na poślizg.

(2) Zabrania się urządzania przed domami, przed linią regulacyjną lub linią ulicy, włazów, wejść do piwnic i nieprzykrytych studzienek okiennych do oświetlania piwnic.

§ 23.

(1) Zabrania się urządzania stopni wejściowych poniżej poziomu chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy.

(2) Odległość pierwszego stopnia schodów, prowadzących na poziom niższy, znajdującego się poniżej chodnika, ma wynosić przynajmniej 0,60 m od linii regulacyjnej, jeśli w linii tej nie ma ogrodzenia.

§ 24.

Zabrania się urządzania odboi (słupów) żelaznych, wycieraczek do obuwia itp. urządzeń przed bramami, wejściami i w ogóle na chodnikach przed licem budynku.

Szyldy, reklamy świetlne itp. urządzenia.

§ 25.

(1) Szyldy i reklamy (tablice firmowe, godła wszelkiego rodzaju, znaki kupieckie i przemysłowe, tablice i napisy reklamowe itp.), reklamy świetlne (lampy, latarnie, szyldy transparentowe, reflektory itp.), witryny (szafki wystawowe, gablotki itp.), daszki ochronne nad wejściem do hoteli, teatrów, kinematografów i w ogóle wszelkie przedmioty, wystające przed licem budynku lub ponad budynkiem albo znajdujące się na poziomie terenu lub ponad terenem ulicznym, bądź w przejściach, w pasażach, w podwórzach i w bramach wejściowych, należy wykonywać i umieszczać w sposób, nie zagrażający życiu i zdrowiu ludzkiemu i nie powodujący zniekształcenia lub zeszpecenia budynku i otoczenia swoją formą, wielkością, barwą, rysunkiem.

(2) W dzielnicach mieszkalnych o zabudowie luźnej albo grupowej miejsce na umieszczenie szyldów, reklam itp. urządzeń, jeśli nie jest określone na elewacji w zatwierdzonym projekcie budynku, każdorazowo wyznaczy władza budowlana.

§ 26.

(1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy umieszczać nad otworami drzwiowymi i okiennymi.

(2) Urządzenia te powinny być dostosowane do architektury budynku. W razie, gdy na licu budynku lub na ogrodzeniu istnieją specjalne miejsca na umieszczanie napisów bądź zawieszanie szyldów, zabrania się umieszczania napisów lub zawieszania szyldów poza tymi miejscami.

(3) Władza budowlana może żądać, aby szyldy i reklamy z napisami i rysunkami były dostosowane pod względem konstrukcji, materiału i koloru do podobnych urządzeń, istniejących już przy danej ulicy, drodze czy placu lub przy pewnych ich odcinkach.

(4) Zabrania się zawieszania szyldów i reklam z napisami i rysunkami obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, okien i okiennic.

§ 27.

(1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy tak umieszczać, aby przylegały do muru, nie były nachylone ukośnie do lica budynku, nie przerywały ciągłości pewnych układów lub elementów architektonicznych, jak: filarów, pilastrów, belkowań, gzymsów, wnęk, boniowań, portali itp., wreszcie aby nie zakrywały takich elementów, ani też otworów okiennych i drzwiowych.

(2) Zewnętrzna powierzchnia szyldów i reklam we wszystkich swoich częściach może znajdować się co najwyżej w odległości 0,05 m, liter nakładanych — 0,15 m, reklam świetlnych — 0,25 m od powierzchni lica budynku.

§ 28.

(1) Zabrania się wykonywania na płaszczyznach murów, obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, okien i okiennic jakichkolwiek innych napisów poza napisami, określającymi nazwę firmy i rodzaj przedsiębiorstwa, umieszczanymi bezpośrednio na materiale, z którego wykonano określone powyżej części budynku lub trawionymi na szkle. Napisy te mogą określać tylko nazwę firmy i rodzaj przedsiębiorstwa.

(2) Zabrania się malowania napisów, obramowań lub rysunków farbą olejną lub inną bezpośrednio na murze, na skrzydłach drzwiowych lub na okiennicach.

§ 29.

Tablice, służące do oznaczania zawodu, należy umieszczać w glifach (wnękach) otworów bramowych lub wejściowych, albo na bramach i na furtkach ogrodzenia. Zabrania się umieszczania tych tablic na frontowych ścianach budynku.

§ 30.

(1) Reklamy świetlne należy umieszczać na wysokości co najmniej 3,00 m, a szkodliwe dla oka (np. czerwone światło neonowe) — na wysokości co najmniej 6,00 m) ponad poziomem chodnika.

(2) Reklamy świetlne mają być tak wykonane, aby swym wyglądem nie szpeciły miejscowości ani też budynków, zarówno w dzień jak i w nocy.

§ 31.

(1) Sklepowe witryny i szafki reklamowe mają być dostosowane do architektury budynku, nie mogą mieć podstaw, opartych bezpośrednio na chodniku, nie mogą wystawać przed lice muru więcej jak o 0,15 m i mogą być umieszczane tylko przy chodnikach o szerokości wynoszącej co najmniej 2,00 m.

(2) Przy stosowaniu witryn i szafek reklamowych w pasażach, przejazdach, bramach i tym podobnych miejscach, należy pozostawić przed witrynami wolną przestrzeń o szerokości przynajmniej 2,30 m, a w sieniach przejściowych — 1,5 m.

§ 32.

Na frontowych ścianach piętrowych kondygnacji wolno umieszczać tylko reklamy świetlne i napisy z liter nakładanych. Innych stałych szyldów i napisów na tych częściach ścian urządzać nie wolno.

§ 33.

(1) Zabrania się wywieszania szyldów, lamp i innych wywieszek prostopadle do lica budynku. Zakaz powyższy nie dotyczy latarń umieszczanych przez Zarząd gminy bądź przez właścicieli w razie udowodnienia przez nich potrzeby zawieszenia tych latarń.

(2) Latarnie i tablice z oznaczeniem numeru domu, umieszczane na domach czy ogrodzeniach, powinny być wykonane według typu, ustalonego przez Zarząd Miejski.

(3) Neonowe reklamy świetlne, przy ulicach o rozstawie budynków, wynoszącej mniej jak 18 m, umieszczane prostopadle do lica budynku. nie mogą wystawać przed lice budynku więcej jak o 0,60 m, a przy ulicach o większym rozstawie budynków — 1,00 m i powinny być wzniesione co najmniej na wysokość 3,50 m ponad poziom chodnika.

§ 34.

(1) Zabrania się umieszczania jakichkolwiek szyldów, reklam świetlnych, witryn, napisów i rysunków na balkonach i na ogrodzeniach z siatki lub ze sztachet żelaznych, czy drewnianych, z wyjątkiem bram i furtek oraz na drzewach i krzewach, jako też na słupach latarń, przewodów itp.

(2) Reklamy z napisami i rysunkami, umieszczone na ogrodzeniach z muru lub pełnych z drzewa powinny czynić zadość przepisom §§ 25 i 27, szafki zaś reklamowe — przepisom §§ 25 i 31. Ponadto władza budowlana może żądać, aby takie reklamy i szafki, umieszczane na jednym lub kilku sąsiednich ogrodzeniach, miały jednolity charakter pod względem konstrukcji, materiału i koloru.

§ 35.

Wolno stojące szafki reklamowe, gablotki, reklamy świetlne itp. urządzenia oraz tablice i słupy reklamowe można stawiać tylko w miejscach, wyznaczonych przez władzę budowlaną. Urządzenia te należy wykonać porządnie i w sposób nie szpecący miejscowości i nie zagrażający komunikacji, w szczególności zaś w sposób nie przypominający tablic i słupów orientacyjnych ruchu publicznego.

§ 36.

Przepisy, zawarte w §§ 26—35, nie dotyczą szyldów, napisów, figur reklamowych itp. urządzeń o charakterze prowizorycznym, umieszczonych czasowo na okres nie dłuższy jak 6 tygodni, ani też dekoracyj, transparentów, chorągwi itp. emblematów, wywieszanych z powodu świąt narodowych, obchodów religijnych itp. uroczystości.

Tablice, anteny itp. urządzenia.

§ 37.

Tablice, określające nazwy ulic, znaki wysokościowe itp. powinny być wykonane w sposób nie szpecący budynku, bądź ulicy.

§ 38.

(1) Anteny radiowe itp. urządzenia, umieszczane na dachach frontowych i w ogóle w miejscach widocznych, należy wykonywać w sposób nie szpecący budynku i otoczenia.

(2) Władza budowlana może żądać, aby urządzenia, o których mowa w ustępie poprzednim, były wykonane w sposób przez nią określony.

Markizy.

§ 39.

(1) Markizy należy umieszczać na wysokości, wynoszącej co najmniej 2,50 m ponad poziomem chodnika.

(2) Markizy w stanie rozwartym mogą sięgać od lica budynku na odległość nie większą od szerokości chodnika, zmniejszonej o 0,80 m.

(3) Władza budowlana może żądać, aby markizy pod względem konstrukcji, materiału i barwy oraz wysokości zawieszania i wymiarów odpowiadały określonym przez nią warunkom, w szczególności zaś, aby były zharmonizowane z markizami, istniejącymi przy danej ulicy lub przy pewnym jej odcinku.

Dostosowanie urządzeń istniejących.

§ 40.

(1) Części budynków oraz istniejące urządzenia, związane z budynkami, powinny być dostosowane do wymagań niniejszych przepisów na następujących zasadach:

a) Ściany i powierzchnie murów, nie czyniące zadość przepisom §§ 1 i 2 i nieotynkowane, należy otynkować albo wyłożyć kamieniem naturalnym czy regularnie wiązaną cegłą licówką, bądź innym materiałem, nadającym się do licowania w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów. Władza budowlana może zarządzić pomalowanie tych ścian (jeśli będą otynkowane) w określonym przez nią kolorze.

b) Urządzenia, wymienione w § 9, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl niniejszych przepisów w okresie 2-ch lat od dnia wejścia ich w życie.

c) Urządzenia, wymienione w §§ 25—35, 37—39, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych przepisów, w okresie 1 roku od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów.

d) Przy gruntownym odnawianiu fasady budynku, władza budowlana może zażądać i nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, gdy tego będą wymagały względy architektoniczne lub potrzeba dostosowania budynku do otoczenia.

(2) W granicach okresów, przytoczonych w ust. (1), władze budowlane ustalą terminy dostosowania części budynków i urządzeń istniejących do stanu, wymaganego stosownie do przepisów ust. (1), uwzględniając w każdym przypadku warunki lokalne, a przede wszystkim stan budynków i urządzeń i warunki majątkowe zobowiązanych.

(3) W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może odroczyć termin dostosowania urządzeń, o których mowa wyżej w ust. (1) i (2), do postanowień niniejszych przepisów, bądź zwolnić od obowiązku takiego dostosowania.

Stosowanie ulg.

§ 41.

(1) W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może zezwolić na odstępstwa od przepisów, zawartych w § 8, 9, § 12 ust. (2), § 13, 21 ust. (2), § 22 ust. (1), § 26 ust. (1) i (4) i § 27 ust. (2), 32, 33, 34.

(2) Przy wznoszeniu budynków, przeznaczonych do użytku publicznego i budynków o charakterze monumentalnym władza, powołana do udzielania pozwoleń, może zezwolić na wysunięcie poszczególnycch części budynku, większe od przewidzianego w §§ 17, 18, 19 ust. (1) oraz w §§ 20 i 21, lub też zezwolić na umieszczenie na chodniku urządzeń, o których mowa w §§ 23 i 24, gdy względy architektoniczne za tym przemawiają, a warunki utrzymania bezpieczeństwa ruchu publicznego nie stoją na przeszkodzie.

Roboty wymagające pozwolenia.

§ 42.

(1) Wykonanie urządzeń, wymienionych w §§ 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35 i 39 niniejszych przepisów wymaga uprzedniego uzyskania pozwolenia Zarządu Miejskiego (zarządu gminnego) w trybie zatwierdzenia projektu w myśl art. 333 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), znowelizowanego ustawą z 14. VII. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) a wykonywanie urządzeń, wymienio-

nych w § 37 — uzyskania pozwolenia w myśl art. 334 tegoż rozporządzenia.

(2) Umieszczenie tabliczek z numerami domów, latarń służących do oznaczenia ulic i domów, poziomu wodociągów i kanalizacji, oddziałów straży pożarnej, innych urządzeń porządku i bezpieczeństwa publicznego, jak również tablic o rozmiarze nie przekraczającym 15 × 35 cm, służących do oznaczenia zawodu, nie wymaga pozwolenia.

Przepisy końcowe.

§ 43.

Przepisów niniejszych nie stosuje się do obiektów, uznanych za zabytkowe.

§ 44.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 2 miesiące od dnia ich ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: (—) Korsak, Podsekretarz Stanu.

279

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 marca 1939 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zewnętrznym wyglądzie budynków i urządzeń, związanych z budynkami dla osiedli nie zaliczonych w poczet miast, na które nie zostały rozciągnięte przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich na obszarze województwa poznańskiego z wyjątkiem powiatów: kaliskiego, kolskiego, konińskiego i tureckiego.

Na podstawie art. 408 pkt. 6, 7, 8, art. 410 pkt. 10, art. 415 i 416 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 18 listopada 1938 r. Nr KB. I. 18b. 35/4/38, zarządzam, co następuje:

Lica frontowe, dachy i boczne ściany budynków.

§ 1.

(1) Lica budynków powinny być dostosowane do charakteru istniejącego lub projektowanego zabudowania na sąsiednich działkach i nie powinny powodować zeszpecenia ulicy, krajobrazu lub otoczenia.

(2) Lica frontowe budynków mają być otynkowane, lub wykonywane z kamienia, obrobionego po kamieniarsku, łupanego kamienia polnego, albo z cegły licówki. Licowanie cegłą jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy licówka jest trwała, regularnie wiązana i stanowi motyw architektoniczny. Zastosowania licówki na całej fasadzie dopuszcza się tylko wtedy, gdy budynek odmiennym swym wyglądem nie przyczyni się do zeszpecenia drogi lub osiedla.

§ 2.

(1) Zabrania się malowania lic frontowych budynków farbą olejną, na kolor jaskrawy z połyskiem, lub w sposób zacierający ostrość profili architektonicznych.

(2) Ścian wykonanych z kamienia naturalnego, jak z piaskowca, granitu itp., a także z cegły licówki malować nie wolno.

§ 3.

Wszelkie powierzchnie murów, widoczne z dróg, placów, z kolei żelaznej i w ogóle z wszelkich dróg komunikacji publicznej albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, jak parki, cmentarze, miejsca przechadzkowe itp., należy traktować jako lica frontowe i wykonać w sposób ustalony w § 1 i 2. Widoczne mury ogniochronne powinny być co najmniej gładko otynkowane, o ile zaś mają pozostać stale widoczne i nie będą zasłonięte przez sąsiednie budynki, winne być wykonane tak, by stanowiły odpowiedni motyw architektoniczny.

§ 4.

Części budynku, podpadające pod przepisy §§ 1, 2 i 3, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych paragrafów, w okresie co najwyżej dwóch lat od dnia udzielenia pozwolenia na użytkowanie budynku.

§ 5.

W razie, gdy jakakolwiek projektowana częściowa zmiana zewnętrznego wyglądu budynku odbiega od charakteru architektury całości, lub świeżością wykonania może podkreślić zaniedbany stan pozostałej części budynku, władza budowlana może zażądać wykonania pewnych robót w innych zewnętrznych częściach budynku dla zapobieżenia zeszpecenia, jakie mogłoby nastąpić wskutek wykonania zamierzonych robót. Przy gruntownym odnawianiu fasady budynku, władza budowlana może zażądać i nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, o ile wymagają tego względy estetyczne, lub bezpieczeństwa.

§ 6.

(1) Dachy budynków wolno stojących powinny być wielospadowe, a co najmniej dwuspadowe. Stosowanie dachów jednospadowych jest zabronione. Przepisu tego nie stosuje się do podrzędnych budynków gospodarczych.

(2) Władza budowlana może zażądać stosowania określonych nachyleń dachu i wykonania dachu z materiału, dostosowanego do pokrycia dachów sąsiednich.

§ 7.

(1) Dachy strome budynków piętrowych o nachyleniu od 45—60°, powinny być zaopatrzone w urządzenia (kratki) do zatrzymania mogącego zsuwać się z dachu śniegu i lodu.

(2) Okapy piętrowych domów mieszkalnych powinny być zaopatrzone w rynny.

(3) Przy zastosowaniu dachu o nachyleniu niżej 30° i konstrukcji drewnianej, ścianka kolankowa (tremplowa) powinna być co najmniej 60 cm wysoka.

(4) Dachy szklane z wyjątkiem dachów cieplarń ogrodniczych powinny być wykonane ze szkła grubości co najmniej 6 mm z wkładką drucianą lub zabezpieczonego od spodu siatką drucianą.

(5) Przy pokrywaniu dachu słomą lub trzciną, przymocowanie snopków do konstrukcji dachowej i łączenie poszczególnych snopków powinno się odbywać za pomocą drutu ocynkowanego.

(6) O ile wejścia do budynku krytego słomą lub trzciną znajdują się po stronie okapu, należy nad wejściem wyprowadzić szczytnicę ponad okap dachu, celem zabezpieczenia wejścia na wypadek pożaru przed spadającymi palącymi się snopkami. Szczytnicę można zastąpić odpowiednią kratą żelazną, umieszczoną bezpośrednio przy okapie.

Bramy, drzwi i okna.

§ 8.

W budynkach wznoszonych bezpośrednio przy ulicy lub drodze, bramy, drzwi, okna i okiennice na parterze nie mogą się otwierać na zewnątrz.

§ 9.

Otwory okienne na piętrze, nie posiadające parapetu lub posiadające parapet o wysokości mniejszej niż 0,75 m, należy zaopatrzyć w urządzenie ochronne, sięgające do powyższej wysokości.

Balkony.

§ 10.

Urządzenie balkonów wiszących od ulicy jest dozwolone, gdy odległość pomiędzy ścianami przeciwległych budynków wynosi co najmniej 12,00 m, a względy architektoniczne nie stoją temu na przeszkodzie.

§ 11.

Balkony wiszące mogą wystawać przed lice muru najwyżej na 1,30 m.

§ 12.

(1) Balkony należy zaopatrzyć w balustradę o wysokości co najmniej 0,90 m.

(2) Balkony w budynkach ogniotrwałych powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

Szyldy, reklamy itp. urządzenia.

§ 13.

Szyldy i reklamy (tablice firmowe, godła, wszelkiego rodzaju znaki kupieckie i przemysłowe, tablice i napisy reklamowe itp.), lampy i latarnie, szafki wystawowe, gablotki itp. oraz daszki ochronne nad wejściami należy wykonać i umieszczać w sposób odpowiadający wymaganiom bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego i nie powodujący zniekształcenia lub zeszpecenia wyglądu budynku, placu, drogi lub osiedla.

§ 14.

(1) Szyldy i reklamy powinny być dostosowane do architektury budynku i do koloru elewacji. Unikać należy jaskrawych kolorów.

(2) Zabrania się zawieszania szyldów i reklam z napisami i rysunkami na skrzydłach okiennic. Szyldy i reklamy należy tak umieszczać, by nie odstawały od muru, nie były nachylone do lica budynku, nie przerywały całości pewnych kompozycji lub fragmentów architektonicznych, wreszcie nie zakrywały elementów architektonicznych, portali oraz otworów okiennych i drzwiowych.

§ 15.

Umieszczanie napisów reklamowych na płaszczyznach ścian bocznych i tylnych budynków, widocznych z dróg, placów i innych miejsc dostępnych dla publiczności oraz na balustradach balkonów i tarasów, jest zabronione.

§ 16.

Przepisy §§ 13 i 14 nie dotyczą szyldów i reklam o charakterze prowizorycznym, umieszczanych na okres nie dłuższy niż 6 tygodni, jako też dekoracji, transparentów, chorągwi itp. wywieszanych z powodu świąt narodowych, obchodów religijnych itd.

§ 17.

(1) Umieszczane na dachach frontowych i w ogóle w miejscach widocznych anteny radiowe, nie powinny powodować zeszpecenia wyglądu budynku, drogi, placu lub osiedla.

(2) Władza może zażądać, ażeby urządzenia, o których mowa w ustępie poprzednim, były wykonane w sposób przez nią określony.

Dostosowanie urządzeń istniejących.

§ 18.

(1) Ściany i powierzchnie murów, o których mowa w § 3, nie czyniące zadość przepisom §§ 1 i 2 i nieotynkowane, należy otynkować w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów.

(2) Urządzenia wymienione w §§ 13, 14 i 17 należy doprowadzić do stanu wymaganego w myśl tych przepisów w okresie rocznym od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów.

(3) W granicach okresów, podanych w ust. (1) i (2), władze budowlane ustalą terminy dostosowania części budynków i urządzeń istniejących do stanu wymaganego stosownie do przepisów ust. (1) i (2), uwzględniając w każdym przypadku warunki lokalne i warunki majątkowe zobowiązanych.

(4) W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może odroczyć termin dostosowania urządzeń, o których mowa wyżej w ustępach 1 i 2, do postanowień niniejszych przepisów, bądź zwolnić od obowiązku takiego dostosowania.

Roboty wymagające pozwolenia.

§ 19.

(1) Wykonanie urządzeń wymienionych w §§ 13 i 14 niniejszych przepisów wymaga uprzedniego uzyskania pozwolenia władzy budowlanej w drodze zatwierdzenia projektu w myśl art. 333 prawa budowlanego.

(2) Umieszczanie tabliczek z numerami domów i innych podobnych urządzeń porządku i bezpieczeństwa publicznego, jako też tablic, służących do oznaczenia zawodu o rozmiarach, nie przekraczających 15 × 35 cm, oraz tablic ustalonych specjalnymi przepisami, jak dla dentystów, notariuszy itp., nie wymaga pozwolenia.

§ 20.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 2 miesiące od dnia ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra: (—) Korsak, Podsekretarz Stanu.

280

OBWIESZCZENIE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 30 marca 1939 r.

w sprawie ustalonej wartości naturaliów w ubezpieczeniu inwalidzkim.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 30 lipca 1938 r. o przejęciu Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 446) oraz rozp. Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 514), po wysłuchaniu opinii Zakładu Ubezpieczeń Społ. w Poznaniu, zainteresowanych Zakładów oraz właściwych organizacyj zawodowych pracowników i pracodawców oraz przy uwzględnieniu istniejących i obowiązujących umów zbiorowych o pracę pracowników rolnych, ustalono niżej podaną wartość naturaliów, wchodzących w skład zarobków w ubezpieczeniu inwalidzkim na okres od dnia 3 kwietnia 1939 r. do dnia 31 marca 1940 r.

a) Deputat:

1.	żyto	za 100 kg	zł	16,25
2.	jęczmień	„ „ „	„	15,90
3.	pszenica	„ „ „	„	21,85
4.	groch	„ „ „	„	24,70
5.	ziemniaki	„ „ „	„	3,10
6.	węgiel	„ „ „	„	3,70
7.	drzewo szczapy twarde	za 1 m³	„	11,—
	„ „ miękkie	„ „	„	10,50
8.	1 morga roli wymierzwionej i uprawionej		„	93,70
9.	3 ary roli pod kapustę uprawionej		„	15,50
10.	1 litr mleka pełnego		„	0,11
11.	1 „ „ odtłuszczonego . .		„	0,02
12.	utrzymanie krowy		„	102,20
13.	za czas suchego stania krowy — 90 litr mleka à zł 0,11		„	9,90
14.	wolne furmanki 3 rocznie à zł 6,—		„	18,—
15.	mieszkanie rocznie dla żonatego		„	72,—
16.	opał, mieszkanie, naczynia kuchenne, kucharka tygodniowo na 1 robotnika sezonowego . . .		„	1,20
17.	kasza jęczmienna . .	za 1 kg	„	0,24
18.	mąka żytnia	„	„	0,26
19.	chleb	„	„	0,26
20.	sól	„	„	0,32

b) Wartość wolnego utrzymania dla pomocników, czeladników, szoferów, kwalifikowanych kucharzy i kucharek, gospodyń, pielęgniarek i pielęgniarzy, bon itp.:

1.	na wsi	dziennie	zł	1,20
2.	w miastach do 3000 mieszkańców .	„	„	1,55
3.	w miastach od 3000—20000 mieszk. .	„	„	1,80
4.	w miastach od 20000—50000 mieszk.	„	„	2,10
5.	w miastach ponad 50000 mieszk. .	„	„	2,25

c) dla uczniów rzemieślniczych, terminatorów, chłopców do posyłek, gońców, stróżów domowych, wszelkiego rodzaju służby domowej obojga płci, praczek itp.:

1.	na wsi	dziennie	zł	0,90
2.	w miastach do 3000 mieszkańców .	„	„	1,15
3.	w miastach od 3000—20000 mieszk. .	„	„	1,35
4.	w miastach od 20000—50000 mieszk.	„	„	1,60
5.	w miastach ponad 50000 mieszk. .	„	„	1,70

Wartość mieszkania dla pracowników podanych powyżej pod b) i c) ustala się na 1/5 wartości utrzymania.

Wojewoda: (—) A. Maruszewski.

281

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO JAROCIŃSKIEGO

z dnia 15 marca 1939 r.

w sprawie tępienia szczurów i myszy.

Z powodu stwierdzonego większego rozmnożenia się szczurów i myszy zarządzam na podstawie ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935 r. Nr 27, poz. 198) i rozporządzenia porządkowego Wojewody Poznańskiego z dnia 18 marca 1931 r. (Poznański Dziennik Wojewódzki z dnia 11 kwietnia 1931 r. Nr 16 art. 10 ust. 3 lit. E), oraz Dz. U. Min. Op. Społ. Nr 18 z dnia 5. IX. 1938 tępienie szczurów i myszy przez jednoczesne i jednolite wyłożenie trucizny na terenie całego powiatu, przy czym ustalam, że ma być wyłożona trucizna wyrobu laboratorium A. Zalewskiego w Rawie Mazowieckiej, w sposób podany przy każdej porcji i to w jednym terminie, a mianowicie w dniu 13 kwietnia 1939 r.

Trutkę należy pozostawić na miejscu wyłożenia przez 4 dni, to jest do dnia 16 kwietnia 1939 r.

Odszczurzaniu przymusowemu podlegają wszystkie realności prywatne i publiczne, sklepy spożywcze, wytwórnie artykułów spożywczych, zakłady rzemieślnicze, fabryczne, spichrze, młyny itd.

Właściciele nieruchomości zobowiązani są do dnia 12 kwietnia r. b. doprowadzić do należytej czystości swoje posesje, w szczególności wywieźć zawartość śmietników, dołów kloacznych, usunąć odpadki itp., aby szczury i myszy w okresie tępienia pozbawione były żeru.

W okresie wyłożenia trutek należy wszystkie zwierzęta domowe trzymać w zamknięciu, by trutek nie niszczyły, pomimo, że trutka nie jest szkodliwą dla zwierząt domowych prócz królików.

Ponadto ustalam, że wyżej wymienioną truciznę winni właściciele posesji itd. nabyć w Zarządzie Miejskim (Gminnym) - w ilościach wyznaczonych dla każdej realności przez Zarząd.

Niestosujący się do zarządzenia ulegnie karze, przewidzianej wyżej podanym rozporządzeniem grzywny do 60 złotych, w miejsce której w razie niemożności ściągnięcia następuje odpowiednia kara w postępowaniu karno-administracyjnym.

Starosta Powiatowy: (—) Z. Kubicki.

282

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO GNIEŹNIEŃSKIEGO

z dnia 28 marca 1939 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny u psów.

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa nieznanego pochodzenia, zabitego w Gnieźnie przy ul. Dalkowskiej, jak również w licznych miejscowościach tutejszego powiatu, na zasadzie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) oraz w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Roln. z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Ref. Rolnych z dnia 15. XI. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14. VI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 435), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam wszystkie miejscowości powiatu gnieźnieńskiego.

§ 2.

Na obszarze zagrożonym wszystkie psy dniem i nocą mają być trzymane na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów, przeprowadzanycch lub przewożonych przez okręg zagrożony wścieklizną.

§ 4.

Psy myśliwskie i policyjne mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania lub pełnienia służby policyjnej.

§ 5.

Wyprowadzanie, wywożenie psów z okręgu zagrożonego wścieklizną, bez zezwolenia Starostwa Powiatowego, jest wzbronione.

Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych i myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza okręgiem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, winny być natychmiast zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa lub kota, należy bezzwłocznie zgłosić w Zarządzie Gminnym, Post. Policji Państwowej, Sołectwie, lub Starostwie Powiatowym.

§ 8.

Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą na zasadzie rozdz. VII powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Starosta Powiatowy: (—) Kasprzak.

283

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KĘPIŃSKIEGO

z dnia 18 marca 1939 r.

dotycz. zwalczania wścieklizny psów

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa Franciszka Pawelczyka z Krążków, gminy Kępno-Północ, na zasadzie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) oraz w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Roln. z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Ref. Rolnych z dnia 15. XI. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14. VI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 435), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego wcielam wszystkie miejscowości gmin wiejskich: Kępno-Północ, Kępno-Południe, Bralin, Podzamcze oraz gminę miejską Kępno.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się w okręgu zagrożonym, mają być dniem i nocą trzymane na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i pewne kagańce, wykluczające możliwość kąsania. Zakazuję również swobodnego wypuszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów prowadzonych względnie przeprowadzanych (przewożonych — przenoszonych) przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z obwodu zagrożonego bez pozwolenia Starosty Powiatowego, jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych, myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą natychmiast zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa lub kota, należy bezzwłocznie zgłosić w Zarządzie Gminnym, Post. Policji Państwowej, Sołectwie, lub Starostwie Powiatowym.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdz. VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast i obowiązuje aż do odwołania.

Starosta Powiatowy: (—) Dąbrowiecki.

284

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KĘPIŃSKIEGO

z dnia 1 kwietnia 1939 r.

dotycz. zwalczania wścieklizny psów.

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa Kobyłki Edmunda w Ostrzeszowie, na zasadzie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) oraz w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Roln. z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Ref. Rolnych z dnia 15. XI. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14. VI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 435), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego wcielam wszystkie miejscowości gmin wiejskich: Ostrzeszów gmina wiejska, Ostrzeszów miasto i Kobylagóra.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się w okręgu zagrożonym, mają być dniem i nocą trzymane na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i pewne kagańce, wykluczające możliwość kąsania.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów prowadzonych względnie przeprowadzanych (przewożonych — przenoszonych) przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z obwodu zagrożonego bez pozwolenia Starosty Powiatowego, jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych, myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą natychmiast zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa lub kota, należy bezzwłocznie zgłosić w Zarządzie Gminnym, Post. Policji Państwowej, Sołectwie, lub Starostwie Powiatowym.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdz. VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast i obowiązuje aż do odwołania.

Starosta Powiatowy: (—) Dąbrowiecki.

285

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO KOŚCIAŃSKIEGO

z dnia 29 marca 1939 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny u psów.

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa będącego własnością Tomasza Szyszki z Krzywinia tut. powiatu, padłego dnia 27 marca 1939 r. w Krzywiniu tut. powiatu, na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. Ust. Nr 77, poz. 673) o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, zmienionego ustawą z dnia 25-go lutego 1932 r. (Dz. Ust. Nr 26, poz. 229), oraz w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. Ust. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 15 listopada 1932 r. (Dz. Ust. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14 czerwca 1933 r. (Dz. Ust. Nr 58, poz. 435), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam cały obszar miasta Krzywinia wraz z gminą Krzywiń.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się w okręgu zagrożonym wścieklizną, mają być dniem i nocą trzymane na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są pomieszczone w lokalu lub ogrodzeniu tak, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone na smyczy należy zaopatrzyć w trwałe i pewne kagańce, uniemożliwiające możność kąsania. Zakazuję również swobodnego puszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 stosują się również do psów prowadzonych wzgl. przeprowadzanych, przewożonych przez okrąg zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie, wywożenie psów i kotów z okręgu zagrożonego wścieklizną bez zezwolenia Starosty Powiatowego, jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych i myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą natychmiast zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzenia pokąsania przez psa wzgl. kota, należy bezzwłocznie donieść do Zarządu Gminnego, Posterunku Policji Państwowej, Sołectwa wzgl. Starostwa.

§ 8.

Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą na zasadzie rozdziału VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Starosta Powiatowy: (—) Karpiński.

286

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO MIĘDZYCHODZKIEGO

z dnia 29 marca 1939 r.

w sprawie zwalczania wścieklizny.

W związku ze stwierdzeniem wścieklizny u psa Rusina Sylwestra, zamieszkałego w Łowyniu, na podstawie art. art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) i w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Reform Roln. z dnia 15 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 435), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam wszystkie miejscowości gminy Łowyń, oraz miejscowości: Gorzyń, Gorzycko, Skrzydlewo i Kamionnę z gminy wiejskiej Międzychód.

§ 2.

Wszystkie psy na terenie okręgu zagrożonego muszą być dniem i nocą trzymane na uwięzi, o ile nie są tak umieszczone w lokalach lub zagrodach, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność kąsania. Zakazuje się również swobodnego wypuszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 mają zastosowanie do psów przeprowadzanych, przewożonych, przenoszonych przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie i policyjne mogą być używane bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania względnie służby policyjnej.

§ 5.

Wyprowadzanie (wywożenie) psów i kotów z okręgu zagrożonego bez mego zezwolenia jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych i myśliwskich w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie przestrzegano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą zabite.

§ 7.

O wszystkich podejrzanych objawach chorobowych u psów, kotów i zwierząt gospodarskich, należy bezzwłocznie urzędowo zgłosić.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdziału VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu chorób zaraźliwych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Starosta Powiatowy: (—) Mgr Czubiński.

287

ZARZĄDZENIE STAROSTY POWIATOWEGO OSTROWSKIEGO

z dnia 25 marca 1939 r.

dot. zwalczania wścieklizny.

Z powodu urzędowego stwierdzenia podejrzenia o wściekliznę u bezpańskiego psa, ubitego w Morawinie oraz z powodu stwierdzenia wścieklizny u psa p. Wiesława Pruskiego w Raduchowie pow. ostrowskiego, zarządzam na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229), oraz w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Roln. z dnia 9-go stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 15-go listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14. VI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 435), co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam wszystkie miejscowości, położone w obrębie gmin wiejskich: Biniew, Czekanów, Skalmierzyce Nowe, Sieroszewice Nowe, Wysocko Wielkie, oraz gromadę Kaliszkowice Ołob.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się w okręgu zagrożonym, mają być dniem i nocą trzymane na zupełnie pewnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub pomieszczeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz.

Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć w trwałe i pewne kagańce, wykluczające możność kąsania. Zakazuje się również swobodnego puszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów prowadzonych, wzgl. przeprowadza-

nych, przewożonych, przenoszonych przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne, straży granicznej i owczarskie, mogą być używane do pracy bez smyczy i kagańca, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej, względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie, wywożenie psów i kotów z obszaru zagrożonego bez zezwolenia Starosty Powiatowego, jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów policyjnych, straży granicznej i myśliwskich, w wypadku, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, mogą być natychmiast ubite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku pokąsania przez psa względnie kota podejrzanego, należy bezwzględnie zgłosić w Zarządzie Gminnym, Posterunku Policji Państwowej lub Starostwie.

§ 8.

Przekroczenia niniejszego zarządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania, karane będą na zasadzie rozdziału VII, przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Za Starostę Powiatowego:
(—) G. Bojanowski, Wicestarosta Powiatowy.

288

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA MIASTA GNIEZNA

z dnia 28 marca 1939 r.

o zwalczaniu wścieklizny.

Z powodu urzędowego stwierdzenia wścieklizny u psa niewiadomego pochodzenia w Gnieźnie-miasto, zarządzam na podstawie art. 26 i 27 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) i w myśl §§ 327—329 rozporządzenia wykonawczego Min. Roln. z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167), zmienionego rozporządzeniem Min. Roln. i Ref. Rolnych z dnia 15. XI. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 45) i z dnia 14. VI. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 435), co następuje:

§ 1.

Ustanawiam okręg zagrożony wścieklizną, do którego włączam miasto Gniezno.

§ 2.

Wszystkie psy, znajdujące się w okręgu zagrożonym, dniem i nocą mają być trzymane na zupełnie pełnej uwięzi, o ile nie są tak pomieszczone w lokalu lub zagrodzeniu, że nie mogą wydostać się na zewnątrz. Psy prowadzone należy trzymać na smyczy i zaopatrzyć je w trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność kąsania.

Zakazuje się również swobodnego wypuszczania kotów.

§ 3.

Przepisy § 2 obowiązują również w stosunku do psów prowadzonych wzgl. przeprowadzanych — przewożonych — przenoszonych przez obszar zagrożony.

§ 4.

Psy myśliwskie, policyjne i owczarskie mogą być używane do pracy bez smyczy, ale tylko w czasie polowania, służby policyjnej względnie strzeżenia zwierząt na pastwisku.

§ 5.

Wyprowadzanie — wywożenie psów i kotów z obszaru zagrożonego bez mego zezwolenia jest wzbronione. Zakaz ten nie dotyczy psów myśliwskich, policyjnych w wypadkach, gdy chodzi o ich chwilowy pobyt poza obszarem zagrożonym.

§ 6.

Psy i koty, co do których nie zastosowano przepisów § 2 niniejszego zarządzenia, będą zabite.

§ 7.

O wszelkich podejrzanych objawach chorobowych u psów i kotów, jak również o każdym wypadku podejrzanego pokąsania przez psa względnie kota należy bezzwłocznie zgłosić do Zarządu Miejskiego lub Komisariatu Policji Państwowej na miasto Gniezno.

§ 8.

Przekroczenia postanowień niniejszego zarządzenia będą karane na zasadzie rozdz. VII przytoczonego na wstępie rozporządzenia Prezydenta R. P. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Prezydent miasta: (—) Maćkowiak.

289

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO MOGILEŃSKIEGO

z dnia 28 marca 1939 r.

w sprawie doręczenia orzeczenia karno-administracyjnego.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), zmienionego rozp. Prezydenta R. P. z dnia 28. XII. 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), zawiadamiam niniejszym Turtonia Tadeusza, ur. 1. XI. 1913 r. w Krzyżownikach, pow. Środa, ostatnio zamieszkałego w Obudnie, pow. Żnin, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Starostwie Powiatowym w Mogilnie pokój nr 22 jest złożone dla niego orzeczenie karno-admin. z dnia 17. I. 1939 r. Nr Kt. 56/38/39.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy: (—) St. Zenkteler.

290

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO NOWOTOMYSKIEGO

z dnia 20 marca 1939 r.

dotyczące doręczenia orzeczenia karno-administracyjnego.

Zgodnie z art. 24 ust. 3 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam, że w pokoju nr 13 Starostwa Powiatowego w Nowym Tomyślu jest do odebrania orzeczenie karno-administracyjne z dnia 13 grudnia 1938 r. K. 60 — 38/39. N. adresowane do pana Aleksego Nowaka w Poznaniu, ostatnio zamieszkałego w Poznaniu, ul. Św. Wojciecha nr 2 m. 2; obecne miejsce zamieszkania nie jest znane.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Starostę Powiatowego:
w z. (—) Mgr T. Wojciechowski, Referendarz.

291

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO NOWOTOMYSKIEGO

z dnia 23 marca 1939 r.

dotyczące doręczenia nakazu karnego.

Zgodnie z art. 24 ust. 3 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam, że w pokoju nr 13 Starostwa Powiatowego w Nowym Tomyślu jest do odebrania nakaz karny z dnia 12 listopada 1938 r. Nr K. 27 — 38/39. O. adresowany do pana Juliana Olszewskiego w Grodzisku, ostatnio zamieszkałego w Grodzisku; obecne miejsce zamieszkania nie jest znane.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
w z. (—) Mgr T. Wojciechowski, Referendarz.

292

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO WRZESIŃSKIEGO

z dnia 29 marca 1939 r.

w sprawie doręczenia wezwania na rozprawę karno-administracyjną.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. Ust. R. P. Nr 36, poz. 341), zawiadamiam niniejszym Alfreda Redlicha, ostatnio zamieszkałego w Strzałkowie, powiatu wrzesińskiego, a obecnie nieustalonego miejsca pobytu, że w biurze Starostwa Powiatowego w Wrześni, pokój nr 3, jest złożone dla niego wezwanie na rozprawę karno-admin. z dnia 15 marca 1939 r. Nr K. 1377/38-9.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Starosta Powiatowy:
w z. (—) Mgr Wysogląd, p. o. Wicestarosta.

293

OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W GNIEŹNIE

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

w sprawie doręczenia karty powołania do odbycia czynnej służby wojskowej.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), zawiadamiam niniejszym poborowego Kirschta Feliksa, urodzonego w roku 1916, syna Władysława i Rozalii, ostatnio zamieszkałego w Gnieźnie, ul. św. Jana 4 m. 3, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Zarządzie Miejskim w Gnieźnie (Ratusz, pokój 2/3), jest złożona dla niego karta powołania do odbycia czynnej służby wojskowej.

Doręczenie uważa się za dokonane po 30 dniach, licząc od dnia po ogłoszeniu niniejszego w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Prezydent miasta: (—) Maćkowiak.

294
OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W KOSTRZYNIE
z dnia 24 marca 1939 r.
w sprawie doręczenia nakazu karnego.

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam pana Biesiadę Karola, urodzonego 12 września 1912 r. w Zajączkowie, powiat szamotulski, ostatnio zamieszkałego w Poznaniu, ul. W. Garbary nr 53 m. 3, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Zarządzie Miejskim w Kostrzynie jest złożony dla niego do odebrania nakaz karny z dnia 12 grudnia 1938 r. Nr K. 82/38/39.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Burmistrz: (—) Stefan Skrzypczak.

295
OGŁOSZENIE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W OBORNIKACH
z dnia 24 marca 1939 r.
w sprawie doręczenia nakazu karnego.

Na podstawie art. 24 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) zawiadamiam p. Stanisława Janiaka, urodzonego 13. X. 1903 w Zacharzewie, ostatnio zamieszkałego w Ostrowie, przy ul. Raszkowskiej 54, o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Zarządzie Miejskim w Obornikach jest złożony dla niego do odebrania nakaz karny z dnia 7 października 1938 r. Nr J.-4/38.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Zarząd Miejski: (—) Mgr Kuehn, Wiceburmistrz.

296
OGŁOSZENIE ZARZĄDU GMINNEGO W BUCZU
z dnia 23 marca 1939 r.
w sprawie doręczenia karty powołania.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 — 1928 r.), zawiadamiam niniejszym p. Leona Witkowskiego, urodzonego dnia 19 listopada 1914 r., zamieszkałego ostatnio w Sokołowicach, gmina Bucz, powiat Kościan, a którego obecny pobyt jest nieznany, że w Zarządzie Gminnym w Buczu, powiat Kościan złożona jest dla niego karta powołania Powiatowej Komendy Uzupełnień w Kościanie z dnia 20 lutego 1939 r. Seria G. Nr 159701.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt: (—) Wróblewski.

297
OGŁOSZENIE ZARZĄDU GMINNEGO W PERZOWIE, POWIATU KĘPIŃSKIEGO
z dnia 22 marca 1939 r.
w sprawie doręczenia karty powołania.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 341) zawiadamia się, że w Zarządzie Gminnym w Perzowie, powiatu kępińskiego jest do odebrania karta powołania serii G. Nr 154078 z dnia 25 lutego 1939 r, wystawiona przez Komendę Rejonu Uzupełnień w Ostrowie Wlkp., adresowana na nazwisko poborowego Plischka (Plischek) Stanisława, roczn. 1916, syna Pawła i Magdaleny, zamieszkałego ostatnio w Trębaczowie, gminie tutejszej, powiatu kępińskiego — o nieznanym obecnie miejscu pobytu.

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt: (—) Sikora.

298
OGŁOSZENIE ZARZĄDU GMINNEGO W PERZOWIE
z dnia 30 marca 1939 r.
w sprawie doręczenia karty powołania.

Na zasadzie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. III. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), zawiadamiam niniejszym p. Dzięcioła Antoniego, urodz. w 1916 r., syna Józefa i Michaliny, ostatnio zamieszkałego w Goczałkowie, gmina Niechanowo, powiat Gniezno (poprzednio w Trębaczowie, gmina Perzów, powiat kępiński), o nieznanym obecnie miejscu pobytu, że w Zarządzie Gminnym w Perzowie, powiat Kępno ma do odebrania kartę powołania do czynnej służby wojskowej, wystawioną dnia 29. III. 1939 roku przez Komendę Rejonu Uzupełnień w Gnieźnie, emisji III, serii G, nr 165894 z terminem stawiennictwa „natychmiast".

Doręczenie uważa się za dokonane w dniu drugiego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt: (—) Sikora.

299

OGŁOSZENIE ZARZĄDU GMINNEGO GMINY WRÓBLEWO

z dnia 30 marca 1939 r.

w sprawie doręczenia karty powołania.

Na podstawie art. 24 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341), zawiadamia się, że w Zarządzie Gminnym gminy Wróblewo jest do odebrania karta powołania serii „G" Nr 146 774 z dnia 22 marca 1939 r., wystawiona przez Komendę Rejonu Uzupełnień w Szamotułach, adresowana na nazwisko poborowego Maślony Wiktora, r. 1916, syna Wincentego i Franciszki, zamieszkałego ostatnio we Wartosławiu gminy Wróblewo, powiatu szamotulskiego, o nieznanym obecnie miejscu pobytu.

Doręczennie uważa się za dokonane w dniu powtórnego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wójt Gminy: (—) Małecki.

300

KOMUNIKAT ZARZĄDU GMINNEGO W PLESZEWIE

z dnia 31 marca 1939 r.

w sprawie zniesienia ścieżki.

Rolnik Grygiel Franciszek i tow. z Grodziska n. Pr. wnieśli podanie o zniesienie ścieżki prowadzącej przez ich łąki.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 10. X. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 32) i stosownie do § 57 ustawy z dnia 1. VIII. 1883 r. o kompetencji władz (Zbiór ustaw pr. str. 237), podaje się powyższe do wiadomości.

Uzasadnione sprzeciwy wnosić można w przeciągu 4 tygodni od dnia ogłoszenia niniejszego komunikatu do Zarządu Gminnego w Pleszewie jako władzy policyjno-drogowej.

W razie niewniesienia sprzeciwu w podanym wyżej terminie, wydane zostanie orzeczenie po myśli podania.

Wójt: (—) Jędrzejak.

301

KOMUNIKAT WÓJTA GMINY ROGOWO

z dnia 24 marca 1939 r.

w sprawie przesunięcia drogi-ścieżki szkolnej.

Pan Nowak Jan z Wiewiórczyna wniósł podanie o przesunięcie drogi-ścieżki szkolnej, dotychczas prowadzącej z Szkółek do Wiewiórczyna przez odcinek jego gruntu a dołączenie do drogi polnej prowadzącej tuż przy gruncie jego.

Na podstawię § 57 ustawy z dnia 1. VIII. 1883 r. o kompetencji władz (Zbiór ustaw pruskich str. 237), podaję powyższy projekt do publicznej wiadomości.

Uzasadnione sprzeciwy wnieść można w przeciągu 4-ch tygodni od dnia ogłoszenia niniejszego do Zarządu Gminnego w Rogowie, gdzie w godzinach urzędowych można również oglądać plan sytuacyjny odnośnych dróg.

W razie niewniesienia sprzeciwów w wyżej oznaczonym terminie, wydane zostanie prawomocne orzeczenie po myśli wniosku.

Tymczasowy Wójt: (—) Grzybowski.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE O LIKWIDACJI KOMUNALNEJ KASY OSZCZĘDNOŚCI M. POBIEDZISK

Ogłoszenie trzecie i ostatnie.

Dekretem Ministerstwa Skarbu z dnia 15 lutego 1939 r. Nr D. II. 33090/4/38 na podstawie art. 55 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. X. 1934 (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) zarządzoną została likwidacja Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Pobiedzisk, z dniem 1 marca 1939 r.

Wspomnianym dekretem zamianowani zostali likwidatorami pp. Jerzy Mroziński, burmistrz miasta Pobiedzisk oraz Józef Becker.

Na podstawie art. 60 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. X. 1934 r. o Komunalnych Kasach Oszczędności wzywamy niniejszym wszystkich wierzycieli do zgłaszania swych wierzytelności w ciągu sześciu miesięcy od ostatniego ogłoszenia o likwidacji w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Pobiedziska, dnia 1 marca 1939 r.

Komunalna Kasa Oszczędności
miasta Pobiedzisk
w likwidacji.

(—) J. Mroziński. (—) J. Becker.

OGŁOSZENIE.

Naczelnik Więzienia w Poznaniu ogłasza niniejszym przetarg ofertowy nieograniczony na dzień 15 kwietnia 1939 r. na dostawę dla Więzienia w Poznaniu niżej wymienionych artykułów spożywczych loco Więzienie lub stacja kolejowa Poznań.

1. Podsypki 300 kg, 2. Mąki pytlowej 55% 3000 kg, 3. Mąki pszennej 1000 kg, 4. Jęczmienia 600 kg, 5. Kaszy jęczmiennej 2000 kg, 6. Pęczaku 1000 kg, 7. Kaszy pszennej 200 kg, 8. Fasoli 3000 kg, 9. Grochu Wiktoria 2500 kg, 10. Grochu Folgera 2000 kg, 11. Marchwi jadalnej 3000 kg, 12. Pieprzu 15 kg, 13. Słoniny 3000 kg, 14. Smalcu 100 kg, 15. Mięsa wieprzowego bez kości 1500 kg, 16. Cukru 1000 kg, 17. Śledzi 3 beczki, oraz 18. 30.000 kg żyta — loco stacja kolejowa Rokietnica.

Oferty na całkowitą dostawę lub dostawę poszczególnych artykułów składać należy w zamkniętych i zalakowanych kopertach adreso-

wanych do Naczelnika Więzienia w Poznaniu, ul. Młyńska nr 1, do dnia 15 kwietnia 1939 r. godz. 11-ej rano, w którym to dniu o godzinie 13-ej nastąpi otwarcie i rozpatrzenie ofert. — Do oferty należy dołączyć próbki oferowanych artykułów oraz kwit ze złożenia w Kasie Urzędu Skarbowego 3% wadium wartości oferowanych artykułów. — Na kopercie należy zaznaczyć: „Oferta na dostawę artykułów spożywczych" z uwidocznieniem firmy oferenta.

Zarząd Więzienia zastrzega sobie prawo do wolnego wyboru oferenta, unieważnienia przetargu, lub zakupu z wolnej ręki, zmniejszenia lub zwiększenia ilości artykułów. — Bliższych informacji udziela Przewodniczący Komisji Gospodarczej codziennie w godzinach od 8—12 w kancelarii Więzienia w Poznaniu, ul. Młyńska 1.

Poznań, dnia 5 kwietnia 1939 r.

Naczelnik Więzienia:
(—) W. Sulkowski, Podkomisarz S. W.

PRZETARG.

Dyrektor Zakładu dla niepoprawnych przestępców w Trzemesznie ogłasza niniejszym przetarg ofertowy na dostawę dla Zakładu kartofli, fasoli, grochu, słoniny itp. artykułów spożywczych.

Oferty należy składać do dnia 15 kwietnia 1939 r.

Dyrektor Zakładu.

Zagubione dokumenty

Zagubiono dyplom szoferski nr 14997, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Zbigniew Liepelt, zamieszkały w Poznaniu, ul. Kossaka 15, m. 1.

Zagubiono dyplom szoferski nr 8913, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Tadeusz Wierzbicki, zamieszkały w Warszawie, Al. Jerozolimskie nr 113, m. 14.

Zagubiono tablicę rejestr. nr A 66-612, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Edmund Wojciechowski, zamieszkały w Swarzędzu, ul. Dąbrowskiego.

Zagubiono tablicę rejestrac. samochodu nr A 68-584, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański dla firmy Bacon Export Gniezno, Oddział w Skalmierzycach Nowych.

Zagubiono tablicę rejestrac. nr A 68-593, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Maria Piskorska, zamieszkała w Gnieźnie, ul. Mieczysława 26.

Zagubiono tablicę rejestracyjną nr A 65-381, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański dla firmy R. Aleksandrowicz Synowie w Poznaniu, ul. Przemysłowa 26.

Zagubiono tablicę rejestr samochodu nr A 66-302, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański dla Banku Związku Spółek Zarobkowych w Poznaniu, Plac Wolności 15.

Zagubiono tablicę rejestr. samochodu nr A. 66-573, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Mieczysław Górecki, zamieszkały w Lesznie, ul. Żwirki i Wigury 25.

Zagubiono tablicę rejestracyjną nr A 69-229, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański dla firmy W. Krociel i S-ka w Kleczewie, pow. Konin.

Zagubiono dowód rejestracyjny samochodu nr A 67-490, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Franciszek Szymański, zamieszkały w Poznaniu, ul. Pocztowa 31.

Zagubiono dowód rejestracyjny samochodu nr A. 66-179, wystawiony przez Urząd Wojewódzki Poznański dla firmy Pierwsza Kaliska Wytwórnia Baterii „Radio" I. Besser i A. Skórnik w Kaliszu, ul. Kościuszki 18.

Zagubiono kartę rejestracyjną nr B 66-863, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Poznański na nazwisko Tekla Chłapowska, zamieszkała w Turewie, pow. Kościan

Unieważnia się zagubioną książeczkę oszczędnościową Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Zbąszynia nr 8883 na nazwisko Bernard Skórzewski, Zbąszyń, ze saldem 732,55 zł.

Zagubiono książeczki oszczędnośc. nr 3137 i nr 3621, wystawione przez dawniejszą Powiatową Kasę Oszczędności w Kościanie, obecnie Komunalną Kasę Oszczędności Powiatu Kościańskiego w Kościanie.

Ubezpieczalnia Społeczna w Poznaniu, jako prawna następczyni b. Kasy Chorych w Poznaniu, Oddział w Śremie, unieważnia zagubioną książeczkę depozytową nr 1606, wystawioną przez Komunalną Kasę Oszczędności miasta Śremu w Śremie, której końcowe saldo per 1. 7. 1932 r., łącznie z odsetkami do 1. 7. 1932 r. wynosi zł 113,27.

Zaginęła książka rewiz. kotła nr 14660 Davey Paxmann rok bud. 1908 7 atm. — Kazimierz Michalak, Kiszkowo.

Zagubiono pozwolenie na broń nr 125581 ważne do 1. III. 39, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Poznaniu na nazwisko Paweł Ciecior, zamieszkały w Chartowie, pow. Poznań.

Zagubiono pozwolenie na broń, wystawione przez Starostwo Powiatowe w Poznaniu na nazwisko Walenty Adamski, zamieszkały w Lasku, pow. Poznań.

Zagubiono pozwolenie na broń nr rej. 1251/33 S. A. 119415, wydane przez Starostwo Grodzkie Poznańskie dla Wielkopolskiej Spółki Dzierżawnej Fabryk Chemicznych Spółki Akcyjnej Dr Roman May Sp. z o. o. Luboń pod Poznaniem.

Zagubiono kartę rzemieślniczą nr 1875, wystawioną dnia 6. II. 1932 przez Starostwo Powiatowe w Koninie na nazwisko Mieczysław Wdzięczny, zamieszkały w Koninie, ul. Marsz. Piłsudskiego 6.

Skradziono legitymację urzędową nr 30, wystawioną przez Więzienie w Ostrowie Wlkp. na nazwisko Dmytrus Wiktor, zamieszkały w Skorószewie, pow. Kępno.

Zagubiono legitymację nr 56, wystawioną przez Instytut Sztuk Plastycznych w Poznaniu na nazwisko Halina Mazurkiewiczówna, zamieszkała w Poznaniu, ul. Matejki 68, m. 6.

Zagubiono legitymację nr 570, wystawioną przez Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego na nazwisko Szpilewska Alina, zamieszkała w Poznaniu, ul. Wierzbięcice 13.

Zagubiono dowód osobisty nr N/3/38, wystawiony dnia 6 maja 1938 przez Zarząd Gminny w Stęszewie na nazwisko Nowak Szczepan, zamieszkały w Srocku Małym, pow. Poznań.

Zagubiono dowód osobisty, wystawiony przez Zarząd Miejski w Poznaniu na nazwisko Katarzyna Sworacka, zamieszkała w Gdyni, ul. Chylońska 95.

Zagubiono dowód osobisty z potwierdzeniem obywatelstwa, wystawiony przez Zarząd Gminny w Rokietnicy na nazwisko Tadeusz Wierzbicki, zamieszkały w Warszawie, Al. Jerozolimskie 113, m. 14.

Zagubiono dowód osobisty nr 6996, wystawiony dnia 30. IX. 31. przez III. Kom. P. P. w Poznaniu na nazwisko Józef Juskowiak, zamieszkały w Poznaniu, ul. Fabryczna 42, m. 23.

Zagubiono dowód osobisty nr 4202, wystawiony przez I. Kom. P. P. w Poznaniu na nazwisko Stefania Kubiak, zamieszkała w Poznaniu, ul. Małeckiego 35, m. 9.

Zagubiono książeczkę inwalidzką, wystawioną przez Starostwo Powiatowe w Kaliszu na nazwisko Jan Durkiewicz, zamieszkały we wsi Socha, pow. turecki.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań na nazwisko Michał Kotliński, zamieszkały w Poznaniu, ul. Wielkie Garbary 8, m. 15.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Kalisz na nazwisko Antoni Lewandowski, zam. we wsi Soski, pow. turecki.

Skradziono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Pinczów na nazwisko Jan Żal, zamieszkały w Poznaniu, ul. Półwiejska 16, m. 44.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Baranowicze na nazwisko Krupski Roman, zamieszkały w Poznaniu, ul. Dolna Wilda 32, m. 1.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez kadrę baonu zapasowego 55 p. p. w Kościanie na nazwisko Łuczkowski Stanisław, zamieszkały w Kościanie, ul. Bernardyńska 13.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Jasło na nazwisko Zygmunt Grochowski, zamieszkały w Bieczu, ul. Klasztorna 299, pow. Gorlice.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Miasto na nazwisko Piotr Kurczewski, zamieszkały w Poznaniu, ul. Rybaki 4, m. 10.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Miasto na nazwisko Franciszek Darabasz, zamieszkały w Poznaniu, ul. Marsz. Focha 96, m. 11.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Miasto na nazwisko Leon Alfons Both, zamieszkały w Poznaniu, ul. Ratajczaka 26, m. 6.

Zagubiono książeczkę wojskową nr 8827, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Miasto na nazwisko Wolff Aleksander, zamieszkały w Poznaniu, ul. Grochowe Łąki 6, m. 8.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez K. R. U. Inowrocław na nazwisko Jan Kosicki, zamieszkały w Wągrówcu, ul. Poznańska 18.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Powiat na nazwisko Antoni Wencel, zamieszkały w Łęczycy, pow. Nowy Tomyśl.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Szamotuły na nazwisko Jan Libera, zamieszkały w Koźminie, pow. Szamotuły.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Toruń na nazwisko Kazimierz Rezmer, zamieszkały w Lesznie, ul. Leszczyńskich 8.

Zagubiono książeczkę wojskową, wystawioną przez P. K. U. Poznań-Miasto na nazwisko Witold Kurzyński, zamieszkały w Żegrzu, schron wojsk., obok Warowni 1a.

Zagubiono kartę mobilizacyjną, wystawioną przez 15 p. ułanów w Poznaniu na nazwisko plut. podch. Aleksander Baranowski, zamieszkały w Zalesiu, pow. Gostyń.

Zagubiono książeczkę wojskową i kartę moblizacyjną, wystawione przez P. K. U. Jarocin na nazwisko Mikołajczak Andrzej, zamieszkały w Noskowie, pow. Jarocin.

Zagubiono zaświadczenie wojskowe kat. D, wystawione przez K. R. U. Wieluń, na nazwisko Tomas Jan, rocznik 1916, zamieszkały w Bożacinie, pow. Krotoszyn.

Zagubiono dowód tożsam. konia seria E nr 701409, wystawiony na nazwisko Bieniaszek Władysław, zam. w Sierzchowie, gm. Koźminek.

Zagubiono dowody tożsam. koni seria A nr 886902 oraz seria G nr 233264, wystawione na nazwisko Grohs Hermann, zamieszkały w Bestwinie, pow. Krotoszyn.

Zagubiono dowód tożsam. konia seria F nr 951405, wystawiony na nazwisko Zofia Borowiak, zamieszkała w Poznaniu, Rynek Śródecki 17.

Zagubiono dowód tożsam. konia seria A nr 875472, wystawiony na nazwisko Gerhard Adolf, zamieszkały w Strychowie, pow. Gniezno.

Zagubiono dowód tożsam. konia seria A nr 893340, wystawiony na nazwisko Gottfried Dalchau, zamieszkały w Przychodzku, pow. Nowy Tomyśl.

Zagubiono dowód tożsam. konia seria E nr 62855, wystawiony na nazwisko Stanisław Florczak, zamieszkały w Noskowie, pow. Jarocin.

Wywołania publiczne i zapozwy

300

Ludwik Zając, kupiec w Śmiglu, zastąpiony przez adwokata Smyczyńskiego w Kościanie, postawił wniosek na wywołanie listu hipotecznego, odnośnie zapisanej na nieruchomości Śmigiel k. 194 hipoteki w kwocie 7000 zł na rzecz Stanisława Turkiewicza w Krzywiniu. Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu **24 października 1939 r., o godz. 9** w pod-

pisanym Sądzie (pokój l. 8) odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu. — Śmigiel, dnia 15 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

301

W sprawie podziału wynagrodzenia za część przymusowo wykupionej nieruchomości ziemskiej Grylewo-dobra rycerskie tom I wyk. l. 1 w pow. wągrowieckim na zasadzie art. 10 ust. 1, 3 rozp. Prezydenta Rzplitej z 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. Ust. Nr 3/28, poz. 22), zawiadamia się wszystkich uprawnionych, że Urząd Wojewódzki Poznański złożył do depozytu do dyspozycji tut. Sądu celem podziału w gotowiźnie 67 788,50 zł, a w obligacjach 228.400,— zł. Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie **dnia 24 maja 1939 r. godz. 10,** pokój 13 niżej wymienionego Sądu pod rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. — Wągrowiec, dnia 24 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

302

Sąd Grodzki w Grodzisku Pozn. podaje do wiadomości, że Urząd Wojewódzki Poznański złożył do depozytu w Państwowym Banku Rolnym Oddział w Poznaniu, tytułem II-giej raty wynagrodzenia (reszty wynagrodzenia) i odsetek za przymusowo wykupioną część nieruchomości ziemskiej Dakowy Mokre — dobra rycerskie, a zapisane w księdze wieczystej Dakowy Mokre, na nazwisko p. Anieli Ostrowskiej i to: 1) w obligacjach 3% Państwowej Renty Ziemskiej Serii II, wartości nominalnej zł w zł. i kuponami płatnymi od dnia 1 czerwca 1939 r. 67.600 zł; 2) gotówki w kwocie 12.384,36 zł; 3) gotówki w kwocie 3.213,00 zł w Urzędzie Skarbowym w Nowym Tomyślu, w celu dokonania podziału wynagrodzenia pomiędzy uprawnionych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22 z 1928 r.). Na zasadzie art. 6, 7 i 10 powyżej wymienionego rozporządzenia, łącznie z przepisem art. XVII, wprowadzającym prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym, Sąd zawiadamia wszystkich uprawnionych, szukających zaspokojenia z wynagrodzenia swych roszczeń w hipotece nie ujawnionych, by zgłosili je najpóźniej w terminie czterotygodniowym od dnia ogłoszenia licząc, do tutejszego Sądu do sprawy E. 52/39 zgodnie z przepisami art. 799 k. p. c. i art. 10 pkt. 3 powyżej powołanego rozporządzenia pod rygorem, że w razie niezgłoszenia ich, nastąpi podział wynagrodzenia według stanu ujawnionego w księdze gruntowej z pominięciem niezgłoszonych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i będą mogły być zaspokojone tylko z masy wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. — Grodzisk, dnia 29 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

303

Sąd Grodzki w Rogoźnie przez sędziego grodzkiego Dzikowskiego na podstawie art. 10 rozp. Prez. R. P. z dnia 28. 12. 1927 r., poz. 22 (Dz. Ust. 3/1928) podaje do wiadomości, że Urząd Wojewódzki Poznański Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych w Poznaniu, złożył do depozytu sądowego następujące sumy: 1) w obligacjach 3% państwowej renty ziemskiej wartości nominalnej 277.400,— zł (dwieściesiedemdziesiątsiedem tysięcy czterysta złotych); 2) w gotówce 86.543,50 zł (osiemdziesiątsześć tysięcy pięćsetczterdzieścitrzy 50/100 złotych. Sumy powyższe stanowią pierwszą ratę wynagrodzenia za przymusowo wykupioną na rzecz Państwa na mocy ustawy z dnia 28. XII. 1925 r. (Dz. Ust. R. P. z roku 1926 r. nr 1, poz. 1) część nieruchomości ziemskiej Gorzewo tom I wykaz l. 1 b, własność Ulrycha Uhlego z Gorzewa, powiatu obornickiego, jako też pierwszą ratę wynagrodzenia za nabywane przez Skarb Państwa zasiewy. Wierzytelności nie ujawnione w księdze wieczystej należy zgłosić najpóźniej w terminie wyznaczonym do rozpatrzenia planu podziału wyznaczonym **na dzień 28 kwietnia 1939 r. godz. 11** w podpisanym Sądzie, pokój 15. W razie niezgłoszenia roszczeń, nastąpi podział wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem innych roszczeń, a pretensje oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. — Rogoźno, dnia 3 kwietnia 1939 r. Sąd Grodzki.

304

Wyrokiem wykluczającym z dnia 29 grudnia 1938 r. pozbawiono mocy prawnej listu hipotecznego odnośnie hipoteki, zapisanej do współodpowiedzialności w księgach wieczystych Dochanowo tom II wykaz liczbą 32, tom II wykaz liczba 60, tom II wykaz liczba 75, w dziale III pod liczbą wpisu 2 względnie 11 wzgl. 1 w kwocie 1.900,— marek z 24 i 1/2% odsetkami z tytułu pożyczki na rzecz Kreissparkasse zu Znin, obecnej Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu żnińskiego w Żninie. — Sąd Grodzki.

305

Dnia 31 marca 1939 r. Sąd Grodzki w Mogilnie w osobie sędziego grodzkiego as. sąd. Wengerka, w sprawie egzekucyjnej z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Jankowo tom I wykaz liczba 2, na nazwisko Fryderyka i Ilzy, małżonków Reinbaben w Jankowie, pow. Mogilno, po rozpoznaniu w dniu 31 marca 1939 r. wniosku Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 23 marca 1939 r Nr RU VI/12/1/39, o przeprowadzenie postępowania, przewidzianego w rozp. Prez. R. P. z 28. XII. 1927 r. o regulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P., poz. 22/28) postanawia: 1) zgodnie z art. 10 powołanego rozporządzenia zawiadomić wszystkich uprawnionych do zaspokojenia z wynagrodzenia za przymusowo wykupione na rzecz Państwa na mocy ustawy z dnia 28. XII. 1925 r. (Dz. U. R. P., poz. 1 z roku 1925), część nieruchomości ziemskiej Jankowo tom I wykaz liczba 2, o złożeniu do depozytu w Państwowym Banku Rolnym, Oddział w Poznaniu pod nr 1436 do dyspozycji tutejszego Sądu Grodzkiego

wynagrodzenia w gotówce 37.612,50 zł (słownie: trzydzieścisiedem tysięcy sześćsetdwanaście $^{50}/_{100}$ złotych) w obligacjach 3% państwowej renty ziemskiej, wartości nominalnej w kwocie 117.600,— zł (stosiedemnaście tysięcy sześćset złotych, stanowiącego 1 ratę za wykupioną część nieruchomości i nabywane przez Skarb Państwa zasiewy — z kuponami, płatnymi dnia 1 czerwca 1939 r., przez obwieszczenie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym w Poznaniu i na tablicy sądowej w Sądzie Grodzkim w Mogilnie, oraz przez doręczenie niniejszego postanowienia urzędom, powołanym do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, oraz samorządu i wszystkim osobom, mającym ujawnione prawa w księdze wieczystej i 2) wyznaczyć termin do przygotowania podziału wynagrodzenia **na dzień 6 maja 1939 r.**, który odbędzie się w Sądzie Grodzkim w Mogilnie o godz. 10, w sali sądowej nr 7. 3) Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece ujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, podział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia, oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. (—) Wengerek.

306

Dnia 31 marca 1939 r. Sąd Grodzki w Mogilnie w osobie sędziego grodzkiego as. sąd. Wengerka, w sprawie egzekucyjnej z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Broniewice tom 1 wykaz liczba 1 i Wierzejewice tom 1 wykaz l. 1 na nazwisko Marty Tscheppe w Broniewicach, pow. Mogilno, po rozpoznaniu wniosku Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 24 marca 1939 r. Nr RU VI/12/1/39 o przeprowadzeniu postępowania, przewidzianego w rozp. Prez. z dnia 28. XII. 1927 r. o regulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P., poz. 22/28) postanawia: 1) zgodnie z art. 10 powołanego rozporządzenia zawiadomić wszystkich uprawnionych do zaspokojenia wynagrodzenia przymusowo wykupionych na rzecz Skarbu Państwa na mocy ustawy z dnia 28. XII. 1925 r. (Dz. U. R. P., poz. 1 z roku 1925), część nieruchomości ziemskiej Broniewice tom I wykaz liczba 1 i Wierzejewice tom I wykaz liczba 1, o złożeniu do depozytu w Państwowym Banku Rolnym, Oddział w Poznaniu pod nr 1441 do dyspozycji tutejszego Sądu Grodzkiego wynagrodzenia w gotówce 114.251,71 zł (słownie: stoczternaście tysięcy dwieściepięćdziesiątjeden $^{71}/_{100}$ złotych) w obligacjach 3% państwowej renty ziemskiej, wartości nominalnej w kwocie 373.900,— zł (słownie: trzystasiedemdziesiąttrzy tysiące dziewięćset złotych) stanowiącego 1 ratę za wykupioną część nieruchomości i nabywane przez Skarb Państwa zasiewy — z kuponami, płatnymi dnia 1 czerwca 1939 r. przez obwieszczenie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym w Poznaniu i na tablicy sądowej Sądu Grodzkiego w Mogilnie, oraz przez doręczenie niniejszego postanowienia urzędom, powołanym do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, oraz samorządom i wszystkim osobom, mającym ujawnione prawa w księdze wieczystej i 2) wyznaczyć termin do przygotowania podziału wynagrodzenia **na dzień 6 maja 1939 r.**, który odbędzie się w Sądzie Grodzkim w Mogilnie, o godz. 11, w sali nr 7; 3) Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece ujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, podział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia, oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. (—) Wengerek.

307

Dnia 31 marca 1939 r. Sąd Grodzki w Mogilnie w osobie sędziego grodzkiego as. sąd. Wengerka, w sprawie egzekucyjnej z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Dąbrówka tom I wyk. liczba 1, Szczeglin tom I, wyk. liczba 1 i Goryszewo tom I, karta 9 na nazwisko Borcka Wernera z Dąbrówki, pow. Mogilno, po rozpoznaniu w dniu 31 marca 1939 r. wniosku Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 22 marca 1939 r. Nr RU VI/12/1/39 o przeprowadzeniu postępowania, przewidzianego w rozp. Prez. R. P. z 28. XII. 1927 r. o regulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P., poz. 22/28), postanawia: 1) zgodnie z art. 10 powołanego rozporządzenia zawiadomić wszystkich uprawnionych do zaspokojenia, z wynagrodzenia za przymusowo wykupione na rzecz Skarbu Państwa na mocy ustawy z dnia 28. XII. 1925 r. (Dz. U. R. P., poz. 1 z roku 1925), część nieruchomości ziemskiej Dąbrówka tom 1, karta 1, Szczeglin tom I wyk. liczba 1 i Goryszewo tom 1, wyk. liczba 9 — o złożeniu do depozytu w Państwowym Banku Rolnym, Oddział w Poznaniu pod nr 1445 do dyspozycji tutejszego Sądu Grodzkiego wynagrodzenia w gotówce 89.185,75 zł (słownie: osiemdziesiątdziewięć tysięcy stoosiemdziesiątpięć $^{75}/_{100}$ zł) w obligacjach 3% państwowej rent ziemskiej, wartości nominalnej w kwocie 243.200,— zł (słownie: dwieściecztérdzieścitrzy tysiące dwieście złotych), stanowiącego 1 ratę za wykupioną część nieruchomości i nabywane przez Skarb Państwa zasiewy — z kuponami, płatnymi dnia 1 czerwca 1939 r. przez obwieszczenie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym w Poznaniu i na tablicy sądowej w Sądzie Grodzkim w Mogilnie, oraz przez doręczenie niniejszego postanowienia urzędom, powołanym do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, oraz samorządom i wszystkim osobom, mającym ujawnione prawa w księdze wieczystej, i 2) wyznaczyć termin do przygotowania podziału wynagrodzenia **na dzień 8 maja 1939 roku,** który odbędzie się w Sądzie Grodzkim w Mogilnie, o godzinie 10-tej, w sali sądowej nr 7, 3) Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece ujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, podział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia, oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. (—) Wengerek.

308

Dnia 3 kwietnia 1939 r. Sąd Grodzki w Mogilnie w osobie sędziego grodzkiego as. sąd. Wengerka, w sprawie egzekucyjnej z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Twierdzin tom I, karta 1, Twierdzin tom III, karta 11, Kołodziejewko-Twierdzin tom I, karta 3 na nazwisko Ottona Rotha zam. w Twierdziniu, pow. Mogilno, po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 1939 r. wniosku Urzędu Wojewódzkiego Poznańskiego z dnia 22 marca 1939 r Nr RU VI/12/1/39 o przeprowadzenie postępowania przewidzianego rozp. Prez. R. P. z dnia 28. XII. 1927 r. o regulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach (Dz. U. R. P., poz. 22 z roku 1928), postanawia: 1) zgodnie z art. 10 powołanego rozporządzenia zawiadomić wszystkich uprawnionych do zaspokojenia z wynagrodzenia za przymusowo wykupioną na rzecz Państwa na mocy ustawy z dnia 28. XII. 1935 r. (Dz. U. R. P., poz. 1 z roku 1925), część nieruchomości ziemskiej Twierdzin tom I, karta 1, Twierdzin tom III, karta 11, Kołodziejewko-Twierdzin tom I, karta 3 — o złożeniu do depozytu w Państwowym Banku Rolnym, Oddział w Poznaniu, pod nr 1444, do dyspozycji tutejszego Sądu Grodzkiego wynagrodzenia w gotówce 72.628,— zł (słownie: siedemdziesiątdwa tysiące sześćsetdwadzieściaosiem złotych) w obligacjach 3% państwowej renty ziemskiej, wartości nominalnej w kwocie 227.300,— zł (słownie: dwieściedwadzieściasiedem tysięcy trzysta złotych), stanowiącego 1 ratę za wykupioną część nieruchomości i nabywane przez Skarb Państwa zasiewy — z kuponami, płatnymi dnia 1 czerwca 1939 r., przez obwieszczenie w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym w Poznaniu i na tablicy sądowej Sądu Grodzkiego w Mogilnie, oraz przez doręczenie niniejszego postanowienia urzędom, powołanym do zastępstwa interesów Skarbu Państwa, oraz samorządom i wszystkim osobom, mającym ujawnione prawa w księdze wieczystej, i 2) wyznaczyć termin do przygotowania podziału wynagrodzenia, **na dzień 8 maja 1939 roku**, który odbędzie się w Sądzie Grodzkim w Mogilnie, o godzinie 11-tej, w sali sądowej nr 7; 3) Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece ujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, podział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia, oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenia tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych. (—) Wengerek.

Zapisy w rejestrze majątkowym

309

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych wpisano dzisiaj na stronie 2529, że małżonkowie Ludwik Śmigiel, rolnik w Michorzewku i Marianna z domu Kąkol, umową z dnia 23 lutego 1939 zaprowadzili dla swego małżeństwa ogólną wspólność majątkową kodeksu cywilnego z wykluczeniem nieprzerwanej wspólności. — Grodzisk, dnia 17 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

310

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych wpisano dzisiaj na stronie 2530, że małżonkowie Władysław Krymarys, robotnik w Dobieżynie i Helena z domu Krawczyk, umową z dnia 9 czerwca 1937 zaprowadzili dla swego małżeństwa ogólną wspólność majątkową kodeksu cywilnego z wykluczeniem nieprzerwanej wspólności. — Grodzisk, dnia 17 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

311

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych wpisano dzisiaj na stronie 2531, że małżonkowie Jan Jaśniak, urzędnik prywatny w Grodzisku i Gertruda z domu Tomaszewska, umową z dnia 24 października 1938 zaprowadzili dla swego małżeństwa ogólną wspólność majątkową kodeksu cywilnego z wykluczeniem nieprzerwanej wspólności. — Grodzisk, dnia 17 marca 1939. Sąd Grodzki.

312

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych wpisano dzisiaj na stronie 2532, że małżonkowie Franciszek Nowaczyk, rolnik w Ługwach i Cecylia z domu Sobańska, umową z dnia 4 lutego 1938 zaprowadzili dla swego małżeństwa ogólną wspólność majątkową kodeksu cywilnego z wykluczeniem nieprzerwanej wspólności. — Grodzisk, dnia 17 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

313

W tutejszym rejestrze dla spraw majątkowych wpisano dzisiaj na stronie 2533, że małżonkowie Florian Białas, kupiec w Grodzisku i Eugenia z domu Odorczuk, umową notarialną z dnia 17 października 1938 zaprowadzili dla swego małżeństwa zupełny rozdział majątkowy z wykluczeniem prawa zarządu i użytkowania męża majątkiem żony. — Grodzisk, dnia 17 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

314

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 830 wpisano dziś co następuje: Kontraktem notarialnym z dnia 26 listopada 1939 r. ustanowili małżonkowie rolnik Michał i Maria z domu Jarnuczaków Wieczorkowie rozdział majątkowy z wykluczeniem prawa męża do zarządu i pobierania użytków majątku żony. Międzychód, dnia 27 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

315

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 760 zapisano, że małżonkowie Łuczka Aleksander, powoźnik z Szczepanowa i Władysława z domu Wysocka, umową notarialną z dnia 4 lutego 1939 r., zawarli zupełny rozdział majątkowy z wykluczeniem praw męża do zarządu i użytkowania majątkiem wniesionym żony. — Mogilno, dnia 24 marca 1939. Sąd Grodzki.

316

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 761 zapisano, że rolnik Henryk Sikorowski i żona jego Henryka z domu Nierychła, z Goryszewa, powiat mogileński, umową notarialną z dnia 27 grudnia 1938 r., zawarli zupełny rozdział majątkowy z wykluczeniem praw męża do zarządu i użytkowania majątkiem wniesionym żony. — Mogilno, dnia 16 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

317

W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 1793, że małżonkowie rolnik Tomasz Brodala i jego żona Józefa z domu Ratajczak, zamieszkali w Kurochu-Nabyszyce, umową małżeńską z dnia 23 października 1937 r., ustanowili ogólną wspólność małżeńsko-majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Odolanów, dnia 29 marca 1939 r. Sąd Grodzki.

318

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5793 wpisano dnia 30 września 1938 r., że przemysłowiec Konkiewicz Wiktor i żona jego Elżbieta z domu Czesławska w Poznaniu, umową notarialną z dnia 25 lipca 1938 r. zaprowadzili zupełne rozłączenie majątkowe z wykluczeniem prawa męża do zarządzania i użytkowania majątku żony. — Poznań, dnia 28 listopada 1938 r. Sąd Grodzki.

319

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5782 wpisano dnia 23 września 1938 r., że kupiec Jan Lechowski i żona jego Maria z domu Jędrasiak w Poznaniu, umową notarialną z dnia 7 grudnia 1931 r. zaprowadzili zupełne rozłączenie majątkowe z wykluczeniem prawa męża do zarządzania i użytkowania majątku żony. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

320

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5756 wpisano dnia 14 września 1938 r., że robotnik Wincenty Goroński i żona jego Wiktoria z domu Deska w Promnicach, pow. Poznań, umową notarialną z dnia 6 listopada 1938 r. zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, obowiązującego na Ziemiach Zachodnich Rzeczyp. Polskiej, z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

321

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5755 wpisano dnia 8 września 1938 r., że Wawrzyn Broński i żona jego Pelagia z domu Kasprzak w Poznaniu, umową notarialną z dnia 25 lutego 1938 r., zaprowadzili zupełne rozłączenie majątkowe z wykluczeniem prawa męża do zarządzania i użytkowania majątku żony. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

322

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5754 wpisano dnia 20 sierpnia 1938 r., że Strzałkowski Jan, urzędnik państwowy i żona jego Anna z domu Jeda I voto Adamkiewiczowa w Poznaniu, zaprowadzili zupełne rozłączenie majątkowe z wykluczeniem prawa męża do zarządzania i użytkowania majątku żony. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

323

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5753 wpisano dnia 20 sierpnia 1938 r., że Nowak Wojciech, rolnik i żona jego Balbina z domu Małecka w Poznaniu, umową notarialną z dnia 19 listopada 1937 r., zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, obowiązującego na Ziemiach Zachodnich Rzeczyp. Polskiej. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

324

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5752 wpisano dnia 20 sierpnia 1938 r., że Gierczak Józef, ślusarz i żona jego Katarzyna z domu Chuda w Poznaniu, umową notarialną z dnia 9 lutego 1938 r. zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, obowiązującego na Ziemiach Zachodnich Rzeczyp. Polskiej, z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

325

W rejestrze małżeńskich praw majątkowych na stronie 5751 wpisano dnia 20 sierpnia 1938, że Kaczmarek Franciszek, robotnik i żona jego Agnieszka z domu Bródka w Srocku Małym, pow. Poznań, umową notarialną z dnia 22 lutego 1938 r. zawarli ogólną wspólność majątkową według przepisów kodeksu cywilnego, obowiązującego na Ziemiach Zachodnich Rzeczypospolitej z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków. — Poznań, dnia 31 października 1938 r. Sąd Grodzki.

Materiał do ogłoszenia przesyłać należy redakcji najpóźniej do środy godz. 12-tej. W razie nadesłania publikacyj po tym terminie, ogłoszenie może nastąpić dopiero w następnym tygodniu.
Prenumerata kwartalna 4,50 zł. Ogłoszenia: wiersz dwułamowy lub jego miejsce 1,— zł. Cena pojed. egz. 75 gr.

Adres redakcji i administracji: Poznań, Urząd Wojewódzki, Plac Kolegiacki 17. Telefon 44-01. — Konto czekowe P. K. O. nr 212 055.

Zakład i miejsce odbicia: Drukarnia Państwowa w Poznaniu, ul. Składowa 3. — 739. 39.